

Záradék: Az irat papír alapú iratról készített elektronikus másolat.

Magyar Köztársaság
Alkotmánybírósága
Legfelsőbb Bíróság
Kvk.V.39.306/2022/2.

KÚRIA 7.		
Kvk. V. 39 306 / 2022 / 4		
Érkezett: 2022 MARE 13		
Feldolgoz	Melléklet	Köztük:
1		Gen

Alulírott [REDACTED] az Alkotmányon alapuló, alkotmányos jogállam Magyar Köztársaság állampolgára [REDACTED] mint választópolgár, a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bíróságának (Kúria álnéven) meghozott Kvk.V.39.306/2022/2. számú végzésével szemben, a jelenleg is joghatályos, az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 48.§.(1) bekezdése alapján, az alkotmányjogi szempontból jelenleg nem jogszerűen működő Alkotmánybíróság előtt

ALKOTMÁNYJOGI PANASZT

terjesztek elő.

Mivel a Legfelsőbb Bíróság – tartalmi tekintetben – új érvek nélkül lényegében megismételte az Országos Választási Bizottság álláspontját, ezért az Országos Választási Bizottság döntésével szemben a Legfelsőbb Bírósághoz benyújtott jogorvoslati kérelmemet a jelenlegi alkotmányjogi panaszban, ugyancsak tartalmi tekintetben megismétlem. Ugyanis, ha a Legfelsőbb Bíróságnak nem voltak új érvei, akkor én is megismételhetem az alkotmányjogi panaszom keretében – tartalmi tekintetben – a Legfelsőbb Bírósághoz benyújtott jogorvoslati kérelmemet. Értelemszerűen kiegészítve az alkotmányjogi panaszt érintő szempontokkal.

1. Az Alkotmány indítvánnyal érintett rendelkezései:

„2. § (1) A Magyar Köztársaság független, demokratikus jogállam.”

„19. § (1) A Magyar Köztársaság legfelsőbb államhatalmi és népképviselői szerve az Országgyűlés.

(3) E jogkörében az Országgyűlés

(...)

b) törvényeket alkot;

(...)”

„20. § (2) Az országgyűlési képviselők tevékenységüket a köz érdekében végzik.”

„57. § (1) A Magyar Köztársaságban a bíróság előtt mindenki egyenlő, és mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelességeit a törvény által felállított független és pártatlan bíróság igazságos és nyilvános tárgyaláson bírálja el.

(...)

(5) A Magyar Köztársaságban a törvényben meghatározottak szerint mindenki jogorvoslattal élhet az olyan bírósági, közigazgatási és más hatósági döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti. A jogorvoslati jogot — a jogviták ésszerű időn belüli elbírálásának érdekében, azzal arányosan — a jelen lévő országgyűlési

képviselők kétharmadának szavazatával elfogadott törvény korlátozhatja.”

A választási bizottsághoz benyújtott indítványom tárgya az volt, majd ezt követően a Legfelsőbb Bíróságnak benyújtott jogorvoslati kérelemnek is, hogy a választás alapjául szolgáló alaptörvény, a választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény és az országgyűlési képviselők választásáról szóló 2011. évi CCIII. törvény, joghatályos normaként nem léteznek. Ugyanis egyik normát sem jogszerűen alkották meg a törvényalkotás során. Ezért is, amit nem jogszerűen alkotnak meg, az jogszerűen nem létezik. Sem maga a norma egésze, sem azoknak egyetlen egy pontja sem. A jogalkotás megkerülésével és annak sérelmével megalkotott normák, amelyek ezáltal valójában nem is normák, hanem legfeljebb csak betűhalmazok, a jogszerű megalkotás hiányában sosem léteztek, ezért azok mindegyike visszamenőleges hatállyal semmis. Ezért is, a választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvény alapján nyújtottam be az indítványomat, mert ha a 2013. évi XXXVI. törvény jogszerűen nem létezik és sosem létezett, akkor nem is helyezhette hatályon kívül az 1997. évi C. törvényt. Amely mindezekre tekintettel jelenleg is joghatályosan létezik.

Mind ez a nemzeti mázzal leöntött Országos Választási Bizottság, mind pedig a Legfelsőbb Bíróság úgy alkalmazta ezen törvényt és ennek egyes előírásait, hogy már az előttük folyt eljárásban is kifejtettem részletekbe menően, hogy ez a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** alkotmányosan nem létezik, következésképp ezen törvény egyetlen egy pontja sem alkalmazható, vagyis ezen törvény egyetlen egy pontjában foglaltakra sem alapítható semmilyen döntés. Ugyanis ha a törvény egésze a közjogi alkotmányellenességére tekintettel visszamenőleges hatállyal semmis, akkor ebből következően egyetlen egy pontjára sem lehet semmilyen döntést alapítani, ezen törvény egyetlen egy pontja sem képezheti semmilyen döntés alapját sem. Semmilyen jogkérdésben sem.

Ezen kívül az alkotmányjogi panaszomban foglaltakkal szorosan és elválaszthatatlanul összefüggésben ugyancsak közjogilag alkotmányellenes, ebből következően a hatálybalépésének időpontjára visszamenőleges hatállyal semmis **az alaptörvény, annak valamennyi módosításával egyetemben**, beleértve azoknak kivétel nélkül valamennyi pontját.

Közjogi alkotmányellenességére tekintettel visszamenőleges hatállyal semmis még az **országgyűlési képviselőről szóló 2011. évi CCIII. törvény.**

Közjogi alkotmányellenességére tekintettel visszamenőleges hatállyal semmis még a **bíróságok szervezetéről és igazgatásáról 2011. évi CLXI. törvény.**

Közjogi alkotmányellenességére tekintettel visszamenőleges hatállyal semmis még a **bírák jogállásáról 2011. évi CLXII. törvény.**

Közjogi alkotmányellenességére tekintettel visszamenőleges hatállyal semmis továbbá mindezeneken felül **az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény.**

Mindezek tükrében alkotmányjogi panaszomat az alábbi szempontokra alapítom:

1. Az ügyben eddig eljáró Országos Választási Bizottság és a Legfelsőbb Bíróság által alkalmazott, a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** közjogi alkotmányellenes, erre tekintettel a hatálybalépésének időpontjára visszamenőleges hatállyal semmis, következésképp ez a törvény – és annak egyetlen egy pontja sem – alkotmányos keretek között nem létezik. És jogszerű keretek között sosem létezett.

2. A **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** egyrészt a közjogi alkotmányellenességére tekintettel alkotmányjogi szempontból nem létezik, másrészt alkotmányos keretek között sosem lépett hatályba, mert a kihirdetése sem volt jogszerű alkotmányjogi szempontból, ezért nem is helyezhette hatályon kívül a **választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvényt**, ami ezáltal és ennek következtében jelenleg is joghatályos.

3. A **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** a közjogi alkotmányellenességére tekintettel alkotmányjogi szempontból nem létezik, másrészt alkotmányos keretek között sosem lépett hatályba, mert a kihirdetése sem volt jogszerű alkotmányjogi szempontból, ezért, mint

alkotmányos keretek között nem létező norma nem hozhatta létre a nemzeti mázzal leöntött választási bizottságot, következésképp, ez a bizottság, mint jogintézmény, alkotmányjogi szempontból jogszerűen nem létezik és sosem létezett. Ezért is, mint jogilag nem létező szerv, legitim és legális döntést sem hozhatott.

4. A **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** közjogi alkotmányellenességére és alkotmányjogi szempontból való létezésének hiánya miatt ezen törvény, valamennyi pontjával egyetemben visszamenőleges hatállyal semmis, beleértve az ezen törvény által, kötelező ügyvédi képviselétről szóló **224.§.(5)** bekezdését is. Nem létező norma nem írhat elő joghatályosan semmilyen feltételt, következésképp a kötelező ügyvédi képviseletet sem. Megjegyzem, a kötelező ügyvédi képviselet ilyen rövid, háromnapos határidejű jogorvoslati kérelem esetére vonatkozó törvényi előírás még akkor is alkotmányellenes lenne és alkotmányos jogokat sértene önmagában is, ha ezen törvény egésze nem lenne közjogilag alkotmányellenes. Ugyanakkor a kötelező jogi képviseletre vonatkozó törvényi előírás a jelenleg is joghatályos, a **választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvényben** ugyanúgy alkotmányellenes, mint ebben a törvényben.

5. A **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** közjogi alkotmányellenességére és alkotmányjogi szempontból való létezésének hiánya miatt ezen törvény, valamennyi pontjával egyetemben visszamenőleges hatállyal semmis, beleértve az ezen törvény által előírt, a személyi azonosítójának kötelező megadásáról szóló **224.§.(3) c.** pontja is. Ugyanis a személyi azonosító kötelező megadására vonatkozó törvényi előírás még akkor is alkotmányellenes lenne és alkotmányos jogokat sértene önmagában is, ha ezen törvény egésze nem lenne közjogilag alkotmányellenes.

Megjegyzem, a jelenleg is joghatályos, a **választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvény** viszont nem rendelkezik a személyi azonosító megadásáról.

6. A bírósági felülvizsgálati eljárásra vonatkozóan a Kúria nevű bírósági jogintézmény joghatályosan nem járhat el, mivel Kúria nevű bírósági jogintézmény alkotmányos keretek között nem létezik. Ugyanis a **bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény** ugyancsak közjogilag alkotmányellenes a jogalkotás szabályainak be nem tartása miatt, ezért és erre tekintettel a hatálybalépésének napjára visszamenőleges hatállyal semmis, következésképp ezen törvény alkotmányos keretek között nem létezik. És ez az alkotmányosan nem létező törvény nem is hozhatta létre a Kúria jogintézményét. Egy alkotmányosan működő jogintézmény létrehozásáról csak alkotmányos törvény rendelkezhet. A **bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény** arra tekintettel, hogy közjogilag alkotmányellenes, ezáltal a hatálybalépésének időpontjára visszamenőleges hatállyal semmis, nem helyezhette hatályon kívül a **bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvényt**, amely ezáltal és ennek következtében jelenleg is joghatályos. Minderre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság létezik ezen a néven Kúria helyett. Ezért is a jelen a nemzeti mázzal leöntött, de alkotmányjogi szempontból nem létező választási bizottság döntésével szembeni, bírósági felülvizsgálati kérelmemet a Kúria helyett a Legfelsőbb Bíróságnak címeztem. Továbbá minderre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság csak ezen név alatt járhat el alkotmányos keretek között, Kúria néven – lévén, hogy ez a bírósági jogintézmény alkotmányosan nem létezik, mivel alkotmányos norma nem is hozta létre – nem járhat el.

7. A bírósági felülvizsgálati eljárásban a Legfelsőbb Bíróság bírának a **bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény** alapján alkotmányos keretek között nincs semmilyen jogszerű eljárási jogosultságuk, mivel ez a törvény is közjogilag alkotmányellenes, ezáltal a hatálybalépésének időpontjára visszamenőleges hatállyal semmis. Vagyis alkotmányos keretek között ez a törvény sem létezik. Minderre tekintettel nem helyezhette hatályon kívül a **bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 1997. évi LXVII. törvényt**, következésképp ezen törvény jelenleg is joghatályos. Minderre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság bírái alkotmányos keretek között kizárólag ezen 1997. évi törvény alapján járhatnak el. De ugyanez az alkotmányos jogelv áll fenn az ország összes többi bírása kapcsán, legyenek azok városi bírósági bírák, megyei bírósági bírák, vagy éppen ítélőtáblai bírák.

8. Az alkotmánybírósági eljárásban az Alkotmánybíróság, mint jogintézmény, az **Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény**, mint joghatályosan ugyancsak nem létező

norma alapján nem járhat el, lévén, ezt a törvényt sem alkották meg jogszerűen. Ez a törvény is a jogalkotás szabályainak megkerülésével született, tehát a jogalkotás szabályainak be nem tartása miatt ez a törvény sem jött létre soha, hatályos normaként. Ezért is, nem helyezhette hatályon kívül az **Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvényt**. Ezért is, az Alkotmánybíróság csak ezen, 1989. évi törvény alapján járhatna el.

9. A választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény, a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény, a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény alapjául szolgáló alaptörvény – ezen törvényekhez hasonlóan – ugyancsak közjogilag alkotmányellenes, erre tekintettel az alaptörvény is (az összes módosításával egyetemben) a hatálybalépésének időpontjára visszamenőleges hatállyal semmis, következésképp alkotmányos keretek között az alaptörvény sem létezik. Minderre tekintettel – lévén alkotmányosan nem létezik – az alaptörvény nem is helyezhette hatályon kívül a Magyar Köztársaság Alkotmányát. Mindezek alapján tehát a Magyar Köztársaság Alkotmánya jelenleg is joghatályos Alkotmány. Ezért is az eljárásban kizárólag a Magyar Köztársaság Alkotmánya lehet hivatkozási alap.

Ebből következően azon jogszabályi előírások sem léteznek jogszerűen, amelyekre a választási bizottság a határozatát alapította. És mivel sem a maga egészében, sem az egyes pontjait illetően nem léteznek, ezért azok semmilyen eljárásban sem alkalmazhatók és azokra döntést sem lehet jogszerűen alapozni. Megjegyzem, a hivatkozott jogszabályi pontok által előírt feltételek teljesülésének hiánya is maga a jogszabály és annak pontjai jogi létezésének a hiánya volt. Ha maga a jogszabály, mint jogszabály, jogszerűen nem létezik, sem a maga egészében, sem az egyes pontjait illetően, akkor, mint nem létező szabályokat teljesíteni sem lehet.

Ezért is, mindezzel összefüggésben szeretném már előre és nyomatékosan aláhúzni, mielőtt megint olyan hülyeséget írnak le, mint a **3120/2019.(V.29.) AB végzésben**, melyet annak idején ugyancsak az én beadványomra fogalmaztak meg, de már akkor is ugyanezek a szempontok és érvek ugyancsak süket fülekre találtak és meghaladták a megértési képességeiket. (Amelyek létezése kapcsán nagyon erős kétségeim vannak)

[9] Az Alkotmánybíróság megjegyzi: annak vizsgálatakor, hogy az indítvány formai és tartalmi szempontból megfelelő-e, az indítvány benyújtásakor hatályos jogszabályok az irányadóak; érdemben tehát semmiképpen nem bírálható el az az alkotmányjogi panasz, amely a vélt közjogi érvénytelenség okán szándékosan nem teljesíti a hatályos jogszabályban (Abtv.-ben) előírt feltételeket.

Az alaptörvény nemhogy nem hatályos, de alkotmányjogi szempontból nem is létezik és sosem létezett, ezért az indítvány benyújtásakor a jogilag nem létező alaptörvény egyetlen egy pontja sem lehet mérvadó, azokból egyet sem lehet megjelölni. Ha létezne az alaptörvény, akkor a jelen ügy nem létezne. A közjogi érvénytelenség pedig nem vélt, hanem tényszerű és nagyon is valóságos. De ennek felismeréséhez, megértéséhez, belátásához, olyan alkotmányjogi szakmai tudás és ismeret szükséges, amellyel a jelenleg, az Alkotmánybíróságon alkotmánybírói talárban tündöklő személyek egyike sem rendelkezik. A jelen indítványom benyújtásakor joghatályos a Magyar Köztársaság Alkotmánya, amelyet jogszerűen sosem helyeztek hatályon kívül, valamint az **az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény**. És ezeknek megfelel a beadványom.

Mivel arra tekintettel, hogy ezek a normák joghatályosan nem léteznek, mivel jogszerűen soha nem is hozták létre őket, ezért azok nem is hatályosak. Ahhoz, hogy egy norma jogszerűen létezzen és joghatályos legyen, alapvető és megkerülhetetlen követelmény, hogy minden tekintetben és maradéktalanul betartása kerüljenek a jogalkotás szabályai, előírásai, követelményei. Mert ha ezek mellőzésével, felülírásával, kikerülésével, vagy be nem tartásával

alkotnak jogot, akkor a végeredmény NEM jogszabály. Innentől kezdve megdőlt a szakmailag alkatlan alkotmánybíróság azon érvelése, miszerint ezek hatályos normák lennének.

Éppen hogy nem hatályosak. És nem is léteznek. Ezért is, nem létező normákra nem lehet eljárásokat alapítani, hiányosságokat megállapítani, lévén a hiányosságokat előíró törvényi pontok sem léteznek, sem döntést alapítani ezekre.

Őnök merik Alkotmánybíróságnak (és alkotmánybíróknak) nevezni önmagukat, miközben erre nincs semmilyen erkölcsi alapjuk? Hiszen halvány lila fogalmuk sincs arról, hogy mi az a jogszabály? Mitől jogszabály egy jogszabály? Melyek a feltételei annak, hogy egy jogszabály jogszerűen valóban jogszabály legyen? Milyen kritériumoknak kell teljesülnie ehhez? Melyek a feltételei egy norma hatályosságának? Mikor és mitől hatályos egy norma? Mikor beszélhetünk hatályosságról? Nem ártana tanulmányozniuk a jogot. Főleg az alkotmányjogot. Amihez ezek szerint abszolúte nem értenek. Egyikük sem.

Mindebből következően az Alkotmánybíróság azon érvelése sem helytálló, miszerint:

[8] Az Alkotmánybíróság ezt követően azt vizsgálta meg, hogy az indítvány megfelel-e az Abtv. 52. § (1) és (1b) bekezdéseiben foglalt, a határozott kérelemre vonatkozó követelményeknek. Az Abtv. 52. § (1b) bekezdésének a) pontja szerint a kérelem akkor határozott, ha egyértelműen megjelöli „azt az alaptörvényi, illetve törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására”; a d) pont szerint pedig meg kell jelölni az Alaptörvény megsértett rendelkezéseit. Az indítvány nem felel meg ezeknek a követelményeknek, így befogadására és érdemi elbírálására nincsen lehetőség.

Mivel sem az alaptörvény sem létezik a jogszerű megalkotási hiányából következően, sem pedig **az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény**, ugyancsak a jogalkotás megkerülése okán, ezért minden olyan észrevételük, miszerint nem jelölöm meg az alaptörvény mely pontja sérült, egyszerűen értelmezhetetlen. Mivel a norma, hatályos jogszabályként nem létezik, ezért annak egyetlen egy pontja sem létezik. Következésképp, hivatkozás alapja sem lehet.

Abszurd is lenne, mert így az alaptörvényt önmagához viszonyítva kellene vizsgálni, ez pedig jogilag értelmezhetetlen. Ezért és erre tekintettel kell a jelenleg is joghatályos Magyar Köztársaság Alkotmányát, valamint az erre alapított korábbi alkotmánybírósági határozatokat kell alapul venni irányadó normaként, mivel a Magyar Köztársaság Alkotmányát jogszerű és alkotmányos keretek között joghatályosan sosem helyezték hatályon kívül.

Mindezek alapján (előre szólok), nem teljesíthető olyan jogszabályi feltétel, amely jogszabályi feltétel esetében hiányzik maga a jogszabályi láb. Tehát ha maga a jogszabály, mint joghatályos jogszabály nem létezik, sem annak egyetlen egy pontja sem, akkor nem létezik az az előírása sem, amely alapján – a választási bizottság szerint – kellene a személyi azonosítóm, vagy éppen a jogi képviselő, ill. amely alapján bizonyítékot kellett volna benyújtanom. És jogszerűen létező jogi előírás hiányában ilyen szempontokat, feltételeket sem a választási bizottság, sem a Legfelsőbb bíróság, sem pedig az Alkotmánybíróság nem állapíthat meg. Következésképp, ezek a feltételek, mint hiányosságok jogszerűen létező jogszabályi háttér hiányában valójában nem hiányosságok.

A választási bizottság szerinti bizonyítás sem értelmezhető ebben az esetben. Ugyanis egyrészt a választási bizottság által alkalmazott, de jogszerűen nem létező választási törvény alapján a bizonyítás olyan esetekre vonatkozik, amikor is magának a törvénynek az előírásait szegték meg, sértették meg. De ez a bizonyítás arra az esetre már nem alkalmazható és nem is értelmezhető, ha magának az alkalmazott jogszabály jogi létezésének a hiánya az indítvány tárgya.

A bizonyítás tekintetében is – bizonyításként – hivatkoztam az Alkotmánybíróság több határozatára is, valamint megállapításaira egyaránt. Azon Alkotmánybíróság korábbi határozataira, amely még szakmai alapon működött, nem úgy, mint a jelenlegi, amely politikai alapon kiszolgálja a jelenlegi, fideszes fasiszta diktatúrát. Ezen túlmenően, az Országgyűlés honlapján, amely bárki számára elérhető, a választási bizottság számára is, a Legfelsőbb Bíróság számára is és az Alkotmánybíróság számára is gyönyörűen végigkövethető a törvényalkotási folyamat. (Bár erős kétségeim vannak az iránt, hogy szakmailag alkalmasak-e erre)

Fenn van az Országgyűlés honlapján minden dokumentum. E körben azok is, amelyek tényszerűen igazolják azt, hogy – többek között – az alaptörvény sem, a 2013. évi választási eljárásról szóló törvény sem, valamint az országgyűlési képviselők választásáról szóló 2011. évi CCIII. törvény megalkotása sem felelt meg a jogalkotás szabályrendszerének. Mindhárom norma esetében végigkövethető, hogy a törvényalkotásnak beterjesztett normajavaslatok végigmentek a törvényalkotás folyamatán, majd a végén született egy végszavazásra szánt egységes normajavaslat. De a zárószavazás keretében kormányzati oldalról érdemi módosítók kerültek benyújtásra, amelyekkel érdemben és koncepcionálisan ártírták valamennyi normajavaslat végszavazásra szánt teljes tartalmát és szövegrendszerét és egy teljesen más tartalmú normát szavaztak meg. Vagyis tényszerűen megállapítható, hogy amely normajavaslat változat végigment a törvényalkotás folyamatán, arról sosem volt szavazás, de amely ugyanazon a néven és címen, de teljesen más tartalmú normajavaslatról szavaztak, az viszont a szavazást megelőzően egyáltalán nem volt a törvényalkotás asztalán, az nem volt része a törvényalkotásnak. Úgy meg nem lehet jogszerűen normát alkotni, hogy egész más tartalomról szavaz a törvényalkotó, mint amely addig a törvényalkotás folyamatának a része és tárgya volt.

Érvényesülnie kell a kormányzati felelősségnek a törvényjavaslat előkészítése és az Országgyűlés elé történő benyújtása során, mondta ki korábban még az Alkotmánybíróság. Az egyéni képviselői indítványra történő törvényt módosítás, de különösen az Alkotmány módosítása ilyen módon azért vet fel a demokratikus jogállam követelményéhez kapcsolódóan súlyos problémát, mert az országgyűlési képviselők esetében szinte teljes mértékben kizárt az, hogy a törvényt módosító javaslatuk benyújtása előtt megfelelő alapossággal előzetes számításokat és elemzéseket végezzenek, egyeztessenek és tárgyaljanak az érdekelt felekkel, így nagy az esély arra, hogy hatásait és következményeit tekintve kellőképpen át nem gondolt törvényt módosításokat vagy akár alkotmány módosítást fogad el az Országgyűlés. Egyéni képviselői indítványra történő törvényt módosítás esetén a kormányt nem terheli az előzetes hatástanulmány készítésének, illetve a szükséges egyeztetések lefolytatásának a kötelezettsége.” [61/2011. (VII. 13.) AB h.] *Az alaptörvényt önálló képviselői indítvány formájában nyújtották be.*

Az Alkotmánybíróság (amikor még szakmai alapon működött) világossá tette azt is, hogy a törvényalkotás során meg kell tartani azokat a garanciális szabályokat, amelyeket az Országgyűlés Házzsabálya állapított meg: „a törvényhozási eljárás ésszerű rendjét biztosítja a törvényjavaslat vitájának általános, részletes és záró vitára tagolása, amelyek során először a törvényjavaslat szükségessége, szabályozási elvei, jogrendszerbe illeszthetősége és egésze, másodsor a módosító javaslatokkal érintett részek és a bizottsági ajánlások, végül – a módosításokról történő szavazás alapján előkészített – egységes javaslattal kapcsolatban előállt koherenciazavar feloldása és a törvényjavaslat végleges szövegének elfogadhatósága kerül megvitatásra. És ez az alkotmányos jogelv, megítélésem szerint egyaránt vonatkozik mind az alaptörvényre, mind pedig a NER valamennyi törvényére és azok megalkotására.

... a Házzsabálynak a zárószavazás előtti módosító javaslatok benyújtására vonatkozó rendelkezése a demokratikus hatalomgyakorlás és a köz érdekében végzendő képviselői tevékenység garanciájának minősül, ezért megsértése olyan súlyos eljárási szabálytalanságnak tekintendő, amely a törvény részének vagy egészének közjogi érvénytelenségét idézi elő.” [164/2011. (XII. 20.) AB h]

A törvényhozási eljárás ésszerű rendjét biztosítja a törvényjavaslat vitájának általános, részletes és záró vitára tagolása, amelyek során először a törvényjavaslat szükségessége, szabályozási elvei, jogrendszerbe illeszthetősége és egésze, másodsor a módosító javaslatokkal érintett részek és a bizottsági ajánlások, végül az — a módosításokról történő szavazás alapján előkészített — egységes javaslattal kapcsolatban előállt koherenciazavar feloldása és a törvényjavaslat végleges szövegének elfogadhatósága kerül megvitatásra; továbbá, hogy a Házzsabay mindegyik vitaszakasz esetén sajátos — az adott vitaszakasz rendeltetésének megfelelően egyre szigorúbb — feltételeket ír elő a módosító javaslat benyújtására; figyelembe véve különösen azt a körülményt is, hogy az eljárás mindegyik szakasza előtt a megfelelő bizottságok állást foglalnak a törvényjavaslatról, illetve a módosítókról. Ezek a rendelkezések lehetővé teszik az országgyűlési képviselőknek az országgyűlési döntéshozatali eljárásban történő megfontolt és szakmailag megalapozott részvételét, így a köz érdekében végzendő képviselői tevékenység olyan garanciái, amelyek, mint a demokratikus hatalomgyakorlás alkotmányi követelményei, szoros kapcsolatban állnak az Alkotmány 2. § (1) és (2) bekezdésével, valamint 20. § (2) bekezdésével is:

„Az Alkotmány 2. § (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaság független, demokratikus jogállam, a 2. § (2) bekezdése a népszuverenitás elvét rögzíti: a nép a hatalmat választott képviselők útján, valamint közvetlenül gyakorolja. Az Alkotmány 2. § (1) és (2) bekezdésének egymásra vonatkoztatott alkotmánybíróági értelmezése a jogállamisághoz tartozó demokratikus jelzőt töltötte meg tartalommal. Az Alkotmánybíróság szerint az Alkotmány 2. § (2) bekezdésében deklarált hatalomgyakorlás tekinthető csak a közhatalom demokratikus forrásának, illetve megnyilvánulásának [16/1998. (V. 8.) AB határozat, ABH 1998, 140, 146.].

A demokratikus jogállam alkotmányi követelményei meghatározzák az Országgyűlés és a Kormány tevékenységének, általában véve a közhatalom gyakorlásának kereteit és korlátait [30/1998. (VI. 25.) AB határozat, ABH 1998, 220, 233.]. A demokratikus hatalomgyakorlás alkotmányi követelményeinek egyik összetevőjét határozza meg az Alkotmány 20. § (2) bekezdése is, amely kimondja, hogy az országgyűlési képviselők tevékenységüket a köz érdekében végzik. A demokratikus jogállam követelményei között az országgyűlési képviselők feladata többek között a közügyek megvitatása [50/2003. (XI. 5.) AB határozat, ABH 2003, 566, 576.]. Ez a feladat számos alapjog érvényesülésének is előfeltétele. [...]

Az országgyűlési képviselőknek a köz érdekében végzett tevékenysége egyrészt a közügyek szabad parlamenti megvitatásában — mint a demokratikus törvényalkotás egyik nélkülözhetetlen előfeltételében —, másrészt a választópolgárok megfelelő tájékoztatásában nyilvánul meg, abban, hogy kellő információ birtokában vegyenek részt a politikai diskurzusban [lásd 50/2003. (XI. 5.) AB határozat, ABH 2003, 566, 576.].

Legfontosabb intézményi kerete ennek az Országgyűlés, amelynek hatékony működése éppúgy a demokratikus jogállam követelményei szerint kell, hogy alakuljon, mint az országgyűlési képviselők parlamenti szólásszabadsága a közügyek megvitatásának terén.

Az Alkotmánybíróság a 62/2003. (XII. 15.) AB határozatában a demokratikus jogállamból következő, a törvényhozással szembeni követelményrendszert állított fel. Leszögezte: a demokratikus jogállam feltételezi továbbá a demokratikusan elfogadott eljárási szabályokat, illetve az azoknak megfelelő döntéshozatalt. (ABH 2003, 637, 647.) E határozat a demokratikus jogállam megvalósulásának feltételeként említi az Alkotmányra visszavezethető eljárási szabályok létét és betartását (ABH 2003, 637.). [...] Mint a fentiekből látható, a demokratikus jogállamiságból fakadó követelmények összetett szempontrendszert közvetítenek a hatékony parlamenti működés védelmében. A demokratikus hatalomgyakorlás alkotmányos követelményei magukba foglalják a jogállami intézményrendszer (így az Országgyűlés) hatékony működését, és egyben a népszuverenitáson alapuló, a köz érdekében végzendő képviselői tevékenység alkotmányi védelmét is. A parlamenti munka lényegéhez tartozik a tárgyalásra

kerülő ügyek minden oldalú beható megvizsgálása, a legkülönbözőbb vélemények meghallgatása. Következésképpen az Alkotmány 2. § (2) bekezdésében deklarált, a képviselő útján való hatalomgyakorlás központi (országos) szinten az Országgyűlés működése által is döntéshozatal — jellemzően a törvényalkotás — folyamatában érvényesül. Ebben a folyamatban a döntés-előkészítés, a törvényjavaslatok megvitatása (a képviselői beszédjog) meghatározó jelentőséggel bír.” [12/2006. (IV. 24.) AB határozat, ABH 2006, 234, 246.]

A fentiekre tekintettel a zárószavazás előtti módosító javaslat benyújtási lehetőségének a koherenciazavarra korlátozása a törvényhozási eljárás ésszerűsége szempontjából azért is jelentős szabály, mert enélkül — illetve figyelmen kívül hagyása esetén — a törvényhozási eljárás legvégső szakaszában is sor kerülhet a törvényjavaslat koncepcionális, átfogó módosítására, amely gyakorlat a törvényhozási eljárás ezt megelőző szakaszainak részét képező, a megfontolt és minőségi törvényalkotást szolgáló biztosítékainak kiüresedését eredményezheti. Ugyanakkor a fentiekben már megjelölt (jogszerűen nem létező) normák esetében nem csupán koherenciazavar szempontjából, hanem érdemben és koncepcionálisan írták át a végszavazásra szánt normajavaslatokat a zárószavazás keretében benyújtott módosítókkal. Ezek esetében pedig nemcsak, hogy nem történt meg a törvényalkotás folyamata, de olyan tartalomról szavaztak, amely tartalom, a szavazást megelőzően sosem volt a törvényalkotás asztalán. Ezért is megállapítható és egyben tényszerűen kijelenthető, valamennyi megjelölt (látszat)norma esetében, hogy a jogalkotás kiüresítésével, a jogalkotás rendszerének teljes figyelmen kívül hagyásával alkották meg ezeket a normákat, következésképp a jogalkotás egyik esetben sem felelt meg az alkotmányos követelményeknek. Minderre tekintettel alkotmányos és jogszerű keretek között egyik norma sem jött létre hatályos jogszabályként, ezért ezek jogszerűen nem léteznek. Tehát semmiféle eljárás, indoklás, hivatkozás, döntés alapjául nem szolgálhatnak. Továbbá nem képezhetik olyan érvelés alapját sem ezek egyike sem, hogy bármelyik norma bármely előírásának nem felelt meg a beadványom. Ugyanis, ha a norma egésze nem létezik, akkor annak egyik pontja sem létezik. Az sem, amelyre a vélt hiányosságot alapozzák. Nem létező szabály alapján hiányosságot sem lehet megállapítani.

Az alaptörvény közjogi alkotmányellenességét ezt meghaladóan egyéb, más szempontok is megalapozzák. Többek között az is, hogy ez az alaptörvény is előbb érvénytelennek nyilvánítja az Alkotmányt, majd ezen, önmaga által érvénytelennek nyilvánított Alkotmányt jelölte meg önmaga megalkotására vonatkozó felhatalmazásként. Érvénytelenné nyilvánított Alkotmány hogyan lehetne később az alaptörvény megalkotására felhatalmazó norma? Abszurd! Ez maga a iustizmord!

Az alaptörvényhez 2011. április 18-án többek között Lázár János, akkori kancelláriaminiszter, tizenhat zárószavazás előtti módosító indítványt nyújtott be, [lásd pl. a T2627/167., 170., 176. számon benyújtott javaslatokat] amelyek érdemben és koncepcionálisan változtatták meg az Országgyűlésben addigra már, a törvényalkotáson átment és már csak zárószavazásra váró egységes javaslatot. A beterjesztett módosító javaslatok kifejezetten új, érdemi és tartalmi módosításra irányuló rendelkezéseket tartalmaztak.

Tehát ezek a módosítási javaslatok nem csak a tervezet belső összhangjának helyreállítását – a koherenciazavar kiküszöbölését – szolgálták, mint amit ilyenkor lehetett volna. Az előterjesztések például (sok egyéb mellett) az önkormányzatok működésével vagy az egészséghez való alkotmányos joggal összefüggésben is teljesen új, addig a Parlament előtt, az alaptörvény parlamenti vitájában nem ismert szabályokat, új módosításokat tartalmaztak.

Miután az alaptörvény benyújtása az Országgyűléshez, elfogadása, hatályba léptetése nem felelt meg a jogállamiság követelményeinek, miután az alaptörvény benyújtását nem előzte meg előkészítő eljárás, miután a kormány nem tett eleget egyeztetési kötelezettségének, ez az alaptörvény nem létezik, semmis, vagyis valójában az „1989-es” alkotmány ma is érvényes. Érvénytelenek viszont az alaptörvényre épülő – kutyafuttában megszóvegezett és elfogadott –

sarkalatos és egyéb törvények, valamint kinevezések, megbízások, választások, beleértve a köztársasági elnök megválasztását is. (Voltak és vannak olyan sarkalatos törvények egyébként, amelyek a kihirdetésüket követő napon léptek hatályba. Amelyek ezáltal a felkészülési idő hiánya miatt váltak közjogilag alkotmányellenessé.)

Az Alkotmánybíróság 61/2011. (VII. 13.) AB határozata szerint **a törvény- vagy akár alkotmányellenesen létrejött, a közjogi érvénytelenségben szenvedő jogszabályok semmisnek, vagyis olyannak tekintendők, mintha azok létre sem jöttek volna.** (ABH 2011, 290, 317.) És az alaptörvény (valamint a felsorolt törvények) esetében pontosan ez a helyzet. Az Alkotmánybíróság szerint tehát nem kizárt az Alkotmány felülvizsgálata akkor, ha akár az Alkotmány valamely rendelkezésének, vagy alkotmánymódosító törvénynek a közjogi érvényessége kérdőjeleződik meg.

Az alaptörvény a saját nemzeti hitvallását, mint kvázi preambulumot jogi norma szintre emelte. Ami egy jogszabály esetében értelmezhetetlen. A preambulum sosem volt és nem is lehet jogszabály erejű. Preambulumhoz joghatály nem fűződhet, nem is ez a célja.

Ezzel szemben az alaptörvény a saját nemzeti hitvallását, mint preambulumot, joghatást biztosítva neki, jogszabályi szintre emelte. R.) cikk (3) bekezdés.

Úgy kezdődik a Hitvallás rész, hogy Isten áldd meg a magyart.

(És mivel ez jogszabály erejű, hogyan kényszerítjük istent, hogy áldja meg a magyart? És ha nem áldja meg?)

Az alaptörvény megalkotója ebben a jogszabályi normaszintre emelt hitvallásban kimondta:

"Nem ismerjük el az 1949. évi kommunista alkotmányt, mert egy zsarnoki uralom alapja volt, ezért kinyilvánítjuk érvénytelenségét"

- majd a záró rendelkezések 2. pontja szerint:

„Ezt az Alaptörvényt az Országgyűlés az 1949. évi XX. törvény 19. § (3) bekezdés a) pontja és 24. § (3) bekezdése alapján fogadja el.”

Vagyis:

azt az Alkotmányt jelöli meg az alaptörvény megalkotásának alapjául, amelyről előbb kimondta, hogy nem ismerik el és érvénytelennek tartják.

Akkor viszont hogyan szolgálhat az alaptörvény megalkotásának alapjául? Hogy is van ez? Amit nem ismer el és érvénytelennek tart, arra alapoz? Hogyan lehet egy érvénytelennek kikiáltott alkotmány az alaptörvény megalkotására felhatalmazó norma? Ez maga az iustizmord. Nem ismerik el az Alkotmányt, de élnek vele? (És életbe lépett az, ami halva született.)

Kodifikációval foglalkozó vagy ahhoz egy kicsit is értő ember várná, hogy legalább még egy rendelkezés foglalkozzon az Alkotmánnyal. Az alaptörvény, ha már kinyilvánítja az Alkotmány érvénytelenségét, akkor legalább formailag is helyezze azt hatályon kívül. Ilyen tartalmú rendelkezése azonban nincs az eredeti alaptörvénynek.

Az eredendően elfogadott alaptörvény szabályozásának tehát további érdekessége, hogy nem rendelkezett a hatályban lévő Alkotmány hatályon kívül helyezéséről,

Az Alkotmány érvénytelenségének kinyilvánítása ugyanis kodifikációs szempontból nem azonos a tényleges hatályon kívül helyezéssel, azt nem helyettesítheti.

Alaptörvény, nemzeti hitvallás [R. cikk. (3) bek.]

Hazánk 1944. március tizenkilencedikén elveszített állami önrendelkezésének visszaálltát 1990. május másodikától, az első szabadon választott népképviselő megalakulásától számítjuk. Ezt a napot tekintjük hazánk új demokráciája és alkotmányos rendje kezdetének.

„Az 1944. március 19-e és az 1989 közötti hatalomgyakorlást, benne természetesen a totalitárius közjoggal az Alaptörvény nem ismeri el. Ez azért bizarr, mert ezzel átlép a valóságban megtörténtből egy elképzelt történelembe, magát a békés átmenetet a független Magyarország létrejöttét is egészében megtagadja. Márpedig az Alaptörvényt a jogállami Alkotmány nyomán, saját rendelkezése szerint is az 1949.évi XX. törvény, vagyis a korábbi Alkotmány alapján fogadta el az Országgyűlés. Ha pedig alaptörvény-ellenes az Alaptörvény elfogadása, márpedig önnön rendelkezése szerint az, akkor közjogi értelemben nem lehet érvényes maga az Alaptörvény sem. Tehát, akárcsak az előző érv alapján, eszerint is alkotmányos üresség vesz körül minket.”

Viszont ezen R. cikk (3) bekezdéséből levezethető, hogy az új hatalom totálisan elutasítja a korábbi időszakkal kapcsolatban a jogfolytonosságot. Ami 1990. május 2.-a előtt történt, akkor semmi sem létezett.

Sőt! Az új hatalom (ugyancsak a preambulumban) deklaráció formájában külön is kivették a nemzeti önrendelkezés folytonosságából azt a korszakot, amelyben az egykori alkotmánynak az a szakasza született, amelyre az új alkotmányszöveg feljogosító passzusként hivatkozik. Ez a körülmény az alaptörvényt önmagában is súlyosan fogyatékosná teszi. Az alaptörvény szerint nem létezik az az időszak, amikor az az Alkotmány született, amely Alkotmányra, mint felhatalmazó normára hivatkozik.

Az már csak hab a tortán, hogy az új alaptörvény által hivatkozott előző alkotmányból való passzus az Országgyűlést nem Magyarország alaptörvényének, hanem a Magyar Köztársaság alkotmányának megalkotására hatalmazta fel (vagyis valójában alkotmánymódosító hatalommal ruházta fel).

Így viszont, amikor az új hatalom az *alaptörvényt megalkotta, nem azt választotta, hogy azt tesz, amit akar, hanem azt, hogy azt teszi meg, amire az előző alkotmányból felhatalmazást kapott. Viszont az alapján, amire az előző alkotmányból felhatalmazást kapott, nem alkothatta volna meg azt, amit megalkotott.*

De az is következik, hogy nem ismernek el semmit sem, ami ebben a 46 évben történt. Semmilyen államigazgatási, bírósági döntést, adásvételt, szerződést, iskolai végzettséget, házasságkötést, sem semmilyen más közjogi aktust sem. Ideértve akár az anyakönyvezést sem. Ennek hiányából viszont az is következik, hogy mi mindannyian, akik ebben a 46 évben születünk, jogilag nem léteünk. E sorok írója sem. Azok a személyek sem, akik ma alkotmánybírói talárt húztak magukra. De sok fideszes sem. És Orbán Viktor sem. (maximum csak fizikailag) Hiszen az alaptörvény alapján semmis valamennyiünk anyakönyvezése.

Az alaptörvény az egykori íratlan, történeti alkotmányra is hivatkozik, amennyiben kijelenti, hogy önmaga értelmezését a történeti alkotmány „vívmányainak” figyelembevételével képzei el. A történeti alkotmány vívmányainak mibenlétéről vita folyik. Ugyanakkor az nem lehet vitás, hogy a történeti alkotmány alapján semmiképpen sem lett volna megalkotható az alaptörvény – és valamennyi írott elődje sem.

Bár amikor a fentiekben jelzett probléma nyilvánosságra került, a kormányzati magyarázatok egyike (ugyanis ebből volt sok, gyakran egymásnak ellentmondó is egy napon belül) a kritikai észrevételt azzal próbálta elhárítani, hogy nem is kell hatályon kívül helyezni az Alkotmányt, mert az Alaptörvény, mint később ugyanabban a tárgykörben megalkotott jogszabály lerontja a korábbi, de leginkább azért nem, mert az 1949. évi Alkotmány Preambuluma azt tartalmazza, hogy az akkori alkotmányt az Országgyűlés - "hazánk új Alkotmányának elfogadásáig" - állapítja

meg. Ennek megfelelően a régi Alkotmány az Alaptörvény elfogadásával és kihirdetésével egyidejűleg lényegében a hatályát is veszítette.

Ez nyilvánvalóan szakmai sületlenség. Ha elfogadnánk ezt az érvelést, akkor az alaptörvény elfogadása és hatályba lépése között nem lett volna semmilyen hatályos alkotmányunk. Arról nem is beszélve, hogy valamely jogi norma hatályvesztését így, ilyenformán nem lehet kimondani, sem megállapítani.

Megjegyzem, az Ellenzéki Kerekasztalnál a fidesz képviselőjében Orbán Viktor volt az egyik legnagyobb harcosa, majd aláírója annak az Alkotmánynak, amelyet az alaptörvényben egyszerűen lekommunizált. Pedig szinte teljes egészében átirták a korábbi tartalmat. Csak a neve, valamint hazánk fővárosa és himnusza maradt meg, minden más szabályozás teljesen új lett. És aminek a megalkotásában aktívan részt vett, azt az alaptörvénnyel szabályosan megtagadja.

A problémát – e körben – legerősebben a Velencei Bizottság 2011. június 26-án kelt véleménye vetette fel. Szerintük, ha jogi következménye van az 1949-es alkotmány érvénytelenné nyilvánításának, akkor ez jogi paradoxont idéz elő, hiszen ezzel már a 2010-ben felállt Parlament is elveszti legitimitását. Márpedig, ha szigorúan önmagában nézzük, akkor ehhez az alaptörvény nemzeti hitvallásának az R.) cikk (3) bekezdés joghatást biztosított.

A Velencei Bizottság aggályának ad hangot az 1949. évi Alkotmány el nem ismerésére és érvénytelenségének kinyilvánítására vonatkozó kijelentéssel kapcsolatban is. Amennyiben ugyanis a Nemzeti Hitvallásnak a fentiek szerint jogi relevanciát tulajdonítunk, akkor az 1949-es Alkotmány ex tunc érvénytelenné tekintendő, ami az Alkotmány alapján elfogadott valamennyi törvény érvénytelenségét eredményezheti. Emellett a fenti kijelentés hivatkozási alapul szolgálhat az Alkotmánybíróság korábbi döntéseinek figyelmen kívül hagyására is, sőt akár az alkotmányos intézmények legitimitása is megkérdőjelezhetővé válhat. Ez utóbbi viszont paradox jogi helyzetet eredményezne, hiszen egy illegitim vagy jogilag nem létező Országgyűlés nem fogadhatja el az új alkotmányt.

<http://www.venice.coe.int/docs/2011/CDL-AD%282011%29016-e.pdf>.

Én teszem hozzá a Velencei Bizottság álláspontjához, hogy mindezek helytállása esetén, ha az 1949-es Alkotmány *ex tunc* érvénytelenné tekintendő, akkor ez az Alkotmány semmiképpen sem lehet az alapja az alaptörvénynek, az alaptörvény megalkotására vonatkozó felhatalmazásnak, mint ahogy azt maga az alaptörvény deklarálja.

Tehát ha elfogadjuk az alaptörvénynek az Alkotmány érvénytelenségére vonatkozó rendelkezését, akkor a még az Alkotmány alapján működött Országgyűlés legitimitása kérdőjeleződik meg, vagyis önmaga (akkori) alkotmányos létezését vonta kétségbe a hatalom. Ilyen körülmények között legitim módon meg sem alkothatta az alaptörvényt. Hiszen önmagáról állította, hogy legitim.

Ugyanakkor önellentmondásos az a tényező is, hogy maga az alaptörvény – eredendően – nem helyezte hatályon kívül az Alkotmányt. Erről csak a negyedik módosítás rendelkezett 2013. április 1.-től. Akkor sem jogszerűen. Látszólag és jogelvileg 2012. január elseje és 2013. április elseje között mind a kettő létezett. Formailag legalábbis. Az alaptörvény úgy, hogy jogszerűen meg sem alkották, míg az Alkotmány úgy, hogy jogszerűen nem helyezték hatályon kívül. Lehet-e egyáltalán egyszerre és egyidejűleg két, alkotmány szintű norma hatályban? Alkotmányos-e az alkotmányos bigámia?

Mindaddig, amíg a korábbi nem veszti hatályát, életbe léphet-e az új? És amíg nem lép életbe az új, addig kimondhatja-e a régebbi hatályvesztését? Főleg, hogy ezt csak módosítás útján teszi meg. Tehát lehet-e módosítani azt, ami még hatályba sem lépett? Ennek tükrében mikor lépett hatályba

az új? Amikor dátumszerűen ezt meghatározta a jogalkotó, vagy amikor a korábbi a hatályát veszítette? És ha ez a kettő ellentmond egymásnak?

Az önellentmondás ebben az, hogy míg az alaptörvény eredendően is kimondta, hogy nem ismerik el az Alkotmányt, azt érvénytelennek tartják, ennek ellenére erre alapítottan alkották meg az alaptörvényt. És az alaptörvény kvázi hatályba lépésével (ha jogszerűen létezett volna) az Alkotmány – annak ellenére, hogy érvénytelennek deklarálták – nem veszítette hatályát. Erről a negyedik módosításban külön rendelkeztek. Vagyis az alaptörvény hatálybalépése után 15 hónappal mondták ki a hatályvesztését annak, amit eredendően is érvénytelennek mondtak ki.

Csak hogyha az Alkotmányt érvénytelennek mondták ki és ehhez az R.) cikk (3) bekezdése alapján joghatást is rendeltek, akkor felmerül az a kérdés, hogy miként lehet az alkotmányozás folyamatát egy – az alkotmányozó saját bevallása szerint – általa érvénytelennek tekintett (tehát számára nem is létező), alkotmány alapján lefolytatni?

Bár ennek meg azt mond ellent, hogy az alaptörvény elfogadásának pillanatában az alaptörvényben deklarált, kvázi önmegsemmisítő szabály még nem létezett, vagyis az alkotmányozásnak az Alkotmány szerinti korábbi eljárási rendje az alaptörvény „hatályba lépésnek” pillanatáig fennállt. De ha a negyedik módosítást vesszük figyelembe, akkor az Alkotmány érvénytelenségének kimondása az alaptörvény alkotmányjogi kollízióját jelenti. Ezt az alkotmányjogi kollíziót viszont csak az alaptörvény, visszamenőleges hatályú, semmiségének (és nem hatályvesztésének) kimondásával lehet jogszerűen feloldani. Akár utólag is. Ugyanis a jogellenes állapotot az időmúlás nem teszi jogszerűvé.

Mivel a jogszabályokat hatályon kívül helyezni is jogszerűen lehet csak, ezért az is megállapítható, hogy az Alkotmányt jogszerűen sosem helyezték hatályon kívül. Az Alkotmány érvénytelennek nyilvánításának ugyanis ellentmond egyrészt az, hogy az érvénytelenné nyilvánítás után erre alapozva alkották meg az alaptörvényt, másrészt az alaptörvény „hatálybalépésével” mégsem veszítette hatályát az Alkotmány, lévén ezt a hatályvesztést csak a negyedik módosítás mondta ki. És ebből következően teljes joggal merül fel: mi volt a jogi helyzet az alaptörvénnyel a negyedik módosításig az Alkotmány szemszögéből. Lehet-e joghatályosan létező az alaptörvény addig, amíg az Alkotmány nem veszti hatályát. Mert ha 2012. január elsején nem veszítette hatályát az Alkotmány, akkor addig az alaptörvény sem lehetett joghatályos. Viszont ha az Alkotmány hatályvesztéséig az alaptörvény nem volt joghatályos – aminek ellentmond a 2012. január elseji hatálybalépésének kimondása – akkor az első négy alaptörvény módosítás sem értelmezhető. Nem joghatályos alaptörvényt nem lehet módosítani. Ebből viszont az következik, hogy a negyedik módosítás alkotmányos létezése is megkérdőjelezhető, következésképp nem mondhatta ki az Alkotmány hatályvesztését.

*Mindezekén túlmenően az Alkotmány 19.§.(3) alapján az Országgyűlés nem akármilyen jogszabályt fogadhat el, hanem csak a „**Magyar Köztársaság Alkotmányát**”, vagyis nem Alaptörvényt vagy bármi másnak nevezhető jogszabályt, továbbá nem Magyarország, hanem csak a Magyar Köztársaság Alkotmányát.*

Amennyiben tehát a hivatkozott alkotmánybeli rendelkezés az Alaptörvény Köztársaság (új) Alkotmányát (vagy módosítását) kellett volna kihirdetni. A másik megoldásként az Alaptörvény elfogadás előtt módosítani kellett volna a hatályos Alkotmány több rendelkezését, hogy Magyarország Alaptörvényét el lehessen elfogadni.

b) Új Alkotmányt nem is lehetett volna elfogadni, alaptörvényt meg pláne nem, azt csak módosítani lehet, mert csak erre ad lehetőséget a hatályos Alkotmány. Az Alkotmány 24. §-ának (3) bekezdése alapján, mely szerint:

„Az Alkotmány **megváltoztatásához** ... az országgyűlési képviselők kétharmadának a szavazata szükséges.”

E rendelkezés szöveghű értelmezése szerint az Alkotmányt valóban csak megváltoztatni (vagyis módosítani) lehetne, vagyis hatályon kívül helyezni és helyette egy újat alkotni nem. (Természetesen ez is orvosolható lett volna, egy előzetes Alkotmány-módosítással.)

Az Alaptörvény Záró rendelkezésének 2. pontja is tehát ezt a felfogást erősíti, hiszen nemcsak az Alkotmány 19. §-ára (a Magyar Köztársaság Alkotmányának megalkotására) hivatkozik, hanem a 24. §-ára, vagyis a megváltoztatásának feltételéről szóló rendelkezésre is.

*A fentiekből tehát az következik, hogy az Alkotmányt megváltoztatni, módosítani lehet, akár az 1989-90-es módosítások mértékéig, vagyis akár teljesen is, de azt egy újjal – megfelelő előzetes módosítása nélkül - hatályon kívül helyezni nem. A módosítást is viszont csak egy **Alkotmány-módosítás** teheti meg, egy **Alaptörvény** nem. Ez viszont jogelméleti és gyakorlati szempontból is azt eredményezi, hogy 2012. január 1-jét követően joghatályában fennmaradt a Magyar Köztársaság Alkotmánya, valamint az alkotmányjogi szempontból nem létező, jogszerűen soha meg nem alkotott alaptörvény.*

Mindezt meghaladóan: ahhoz, hogy egy norma alkalmazható és hatályos norma legyen, nem elég az és annyi, hogy az Országgyűlés megszavazza, a köztársasági elnök kihirdeti és a Magyar Közlönyben megjelenik. Ettől és ennyitől még nem lesz hatályos norma az a jogszabály(tervezet). Ugyanis ahhoz, hogy egy jogszabály(tervezet) jogszerűen létező normává váljon, alapvető alkotmányossági követelmény, hogy a jogszabály alkotás minden szempontja és paramétere az utolsó szempontig érvényesüljön. Ha a jogalkotási alkotmányos követelményei akár csak egyetlen egy körülmény tekintetében nem teljesülnek, akkor az a jogszabály – alkotmányjogi keretek között – akkor sem válik hatályos jogszabállyá, ha egyébként minden más, egyéb feltételnek megfelel. Amely feltételeket nem lehet sem kiterjeszteni, sem szűkíteni semmilyen aktuálpolitikai szempontok és érdekek mentén. A jogalkotás hiányosságait sem az államelnöki szignó, sem a közlönybeli megjelenés nem pótolja és nem is helyettesíti.

Az Alaptörvény szövege maga az ellentmondások és a kollíziók gyűjteménye. A fentiekben megfogalmazottak, aggályokra okot adó értelmezése minden további nélkül levezethetők a szövegből. Egy alkotmány – a jogrendszer és az állami berendezkedés alapja – esetében megengedhetetlen, hogy bármilyen „rosszhiszemű” értelmezést tegyen lehetővé. Bonyolítja ezt az egészét és egyben a jogszabályi hierarchiát is, hogy különleges jogrend esetén egyes törvények alkalmazása rendelettel felfüggeszthető, és lehetővé válik a törvényi rendelkezésektől való eltérés. Ezzel kapcsolatban azonban semmilyen kifejezett arányossági követelmény nem található az alaptörvényben. Vastagon vissza is él ezzel a hatalom.

Ugyanakkor önmagában a negyedik módosítás sem felelt meg a jogalkotás előírásainak. Ráadásul ez a negyedik módosítás lényegében alapjaiban felforgatta az alaptörvény addigi tartalmát is. Ez pedig azért fontos, mivel a negyedik módosítás esetében is az úgymond a hatálybalépés napja a kihirdetést követő nap volt. Tehát újabb alkotmányossági aggály merül fel: a felkészülési idő hiánya. Amely nem megkerülhető tényező, még egy alkotmány, akarom mondani, egy alaptörvény esetében sem. Egy alkotmány, vagy annak egy módosítása sem vonható ki az alkotmányos követelmények alól. Vagyis a norma címzettjei számára még ilyen esetben is megjár a felkészülési idő biztosítása. Egészen abszurd lenne, ha egy alkotmány, vagy egy alkotmánymódosítás kapcsán lehetne mellőzni a normákkal kapcsolatos alkotmányos követelmények szükségességét.

Az alaptörvényének negyedik módosítása részben olyan rendelkezéseket is tartalmazott, amelyek korábban az alaptörvény átmeneti rendelkezései között szerepeltek, és amelyeket az Alkotmánybíróság 45/2012. (XII. 29.) AB határozatában alkotmányellenesnek ítélt és megsemmisített.

Az alapvető jogok akkori biztosa szerint az alaptörvény negyedik módosításának rendelkezései nem feleltek meg az alaptörvény módosításának megalkotására és kihirdetésére vonatkozó, az alaptörvényben rögzített eljárási feltételeknek. Közjogi érvénytelenségre hivatkozott, arra tekintettel, hogy nem volt biztosítva, hogy az alkotmányozó hatalom a vitatott rendelkezéseket az Országgyűlés plenáris ülésén megvitassa. Ezen túlmenően azon aggályának is hangot adott indítványában, hogy a vitatott rendelkezések az Alaptörvényben koherenciazavarokat eredményeztek, amely sérti az alaptörvény egységességének elvét.

Az alaptörvény negyedik módosításának alkotmányosságát tehát az alaptörvény e módosítás előtti állapota szerint kell vizsgálni. Ez különösen fontos, mert a negyedik módosítás változtatott az alaptörvény módosításának szabályain is, aminek nagy jelentősége van.

Az alaptörvény negyedik módosításában foglalt változtatásból ugyanis le lehet vonni a következtetést, hogy a módosítás előtt az alaptörvény módosítása alkotmánybírósági felülvizsgálatára nem vonatkozott norma az alkotmányban.

A módosítás lényegénél fogva azt jelenti, hogy egy normával egészül ki az alaptörvény, amelyet az korábban sem explicit, sem implicit formában nem tartalmazott. Az, hogy az alaptörvény módosított szabályai világosan különbséget tesznek az alkotmánymódosítás tartalmi (hatásköri) és eljárási szabályai között, és csak az utóbbiaknál teszik lehetővé az alkotmánybírósági ellenőrzést, azt is jelenti, hogy korábban lehetőség volt az alaptörvény tartalmi kontrolljára, hiszen egyéb esetben nem lett volna szükséges az új szabályt elfogadni:

A negyedik módosítás nem zárta ki, sőt feltételezte, hogy az alaptörvény módosítása lehet tartalmilag alkotmányellenes: ha nem lehetett volna, akkor nem kellett volna kizárni ennek alkotmánybírósági vizsgálatát. Tehát az alaptörvény negyedik módosításának elfogadása előtt – e feltevés nélkül nincs értelme a tiltásnak – nem tiltotta meg az alaptörvény-módosítás tartalmi alkotmányellenességének (alaptörvény-ellenességének) vizsgálatát. Ha ez igaz, akkor a korábban kifejtett elvek szerint a negyedik alaptörvény-módosítás alkotmányellenességének vizsgálatában a tartalmi alkotmányellenesség vizsgálata nem lehet tilos. Amit az Alkotmánybíróság nem végzett el.

E körben egyébként a többségi és a kisebbségi vélemény közötti egyik lényeges különbség éppen a felülvizsgálati mérce kérdése volt: az, hogy az Alaptörvény módosításának érvényességét a módosítás előtti vagy a módosítás utáni változata alapján kell-e megítélni. A többség amellett érvelt, hogy a módosítás utáni, míg a kisebbség szerint a módosítás előtti szabályokat kell alapul venni. Ez a különbségtétel azt is jelenti, hogy a módosítás előtti verzió tartalmi vizsgálatot is lehetővé tenne, a módosítás utáni szövegváltozat pedig csak formai kontrollt.

A többség az alaptörvény negyedik módosítását úgy fogta fel, mintha előzmények nélkül született volna meg, mintha az érvényessége nem annak az alaptörvénynek a szabályai szerint lenne megítélendő, amelyet módosítani rendeltett, hanem saját maga válik önmaga mércéjévé. Ha az alaptörvény alapján az alkotmánybíróságnak volt tartalmi kontrollra lehetősége, ahogy azt egyébként a korábbi határozatok is sugallják, akkor el kellett volna végezni e mérce alapján a kontrollt.

Az Alkotmánybíróság többségi álláspontjából az az abszurd következmény fakad, hogy bármely alaptörvény-módosítás kizárhatná a saját felülvizsgálatának lehetőségét. A többségi álláspontból egyébként az is következik, hogy ha egy esetleges kormányváltás után az alaptörvényt pusztá

feles többséggel módosítanak, és ennek során kimondanak a módosítás alkotmányossági felülvizsgálatának tilalmát, akkor azt nyilvánvaló alkotmányellenessége ellenére sem vizsgálhatná az Alkotmánybíróság, mert a többségi álláspont szerint az éppen elfogadott szöveg a mérce. Ami valljuk be, alkotmányjogilag egyenesen abszurd. Az ilyen (elvi) lehetőségek miatt is szükséges és indokolt, hogy az Alkotmánybíróság adott esetben érdemben és tartalmában is belenyúlhasson az Alkotmányba.

Az alkotmányossági mérce még inkább kérdéssé válik a 13/2013. (VI. 17.) AB határozat fényében, amely kimondja a korábbi alkotmánybírósági határozatok lényegi alkalmazhatóságát, és ezzel implicite tartalmilag felülvizsgálja az Alaptörvény negyedik módosítását, amit a határozat éppenhogy kizárt. A néhány hét eltéréssel meghozott – tehát lényegében párhuzamosan tárgyalt – két határozat közötti ilyen fokú tartalmi ellentmondás kapcsán megdöbbentő a megközelítésbeli különbség, és még inkább kétségesse válik az ebben az ügyben alkalmazott mérce.

Ugyanakkor az Alkotmánybíróság azt is kihangsúlyozta, hogy más alkotmánybíróságok csak kifejezett alkotmányi rendelkezés esetén, vagy egészen kivételesen kben (nemzetközi szerződésekbe foglalt alapelvekbe, illetve *ius cogens*-be ütközés esetén) látnak lehetőséget az alkotmány (alkotmány-módosítás) felülvizsgálatára. 12/2013. (V. 24.) AB határozat, indokolás [35]

Viszont az Alkotmánybíróság azt is kimondta jogelvi alapon, hogy az alkotmánymódosításokat is felülvizsgálhatja, sőt, a jogalkotó valamennyi módosításának és kiegészítésének szerkezetileg és tartalmilag is koherens módon be kell épülnie az alaptörvénybe", a tartalmilag alkotmányellenes elemek alkotmányos szintre emelése pedig közjogilag érvénytelen. És mivel ezt a negyedik módosítást már Áder János írta alá, ő sértette meg azt az alkotmányos kötelezettségét, hogy a mindenkori elnök örökös az államszervezet demokratikus működése felett. Azaz nemcsak joga, kötelessége (lett volna) fellépni az alkotmányosságot veszélyeztető jogalkotással, így egy nyilvánvalóan alkotmánysértő alaptörvény-módosítással szemben. Ha pedig ezt nem tette meg, akkor egy későbbi utódjának ezt kötelessége helyretenni. Akár úgy is, hogy visszavonja az államelnöki szignót, amivel kihirdetésre került.

(Egyébként nagyon érdekes, hogy ilyenkor tud az Alkotmánybíróság más ország jogrendjére, jogalkalmazására, Alkotmánybíróságára hivatkozni.)

Álláspontom szerint az alaptörvény egészének közjogi alkotmányellenessége – a fentiekben kifejtetteken túlmenően - minden további nélkül megállapítható akár az Alkotmánybíróság által is. Lévé a jogalkotás előírásainak, szabályainak, követelményeinek megkerülésével megalkotott alaptörvény közjogilag alkotmányellenes, mivel jogszerűen sosem jött létre. És ha jogellenes megalkotására tekintettel jogszerűen sosem jött létre, akkor nem látom alkotmányos akadályát annak, hogy az Alkotmánybíróság megállapítsa az alaptörvény közjogi alkotmányellenességét és erre tekintettel kimondja visszamenőleges hatállyal a semmisségét. Megjegyzem, más döntés nem is születhet, ugyanis a jogalkotás szabályainak kikerülését a jogalkotás körében semmilyen indok sem legitimálhatja. **Nagyon veszélyes precedenst teremthetne, ha a jogalkotás előírásai bármely jogszabály – akár az alaptörvény – esetén megkerülhetők lennének.**

Az alkotmánybíráknak (ha azok lennének) viszont szakmai alapon fel kellene ismerniük azt az alapvető axiómát, hogy az Alkotmánybíróságnak a mindenkori hatalom kontrolljaként kell működnie, nem pedig annak kiszolgálójaként. **Mert még a kétharmados hatalom sem kontrollálható, nem felülbíráható és nem korlátlan.** Ugyanis rájuk is kötelező érvénnyel vonatkoznak a saját szabályaik, valamint az alkotmányos jogelvek, melyeket uralkodásuk szinte minden napján szemközt köpnek. Jellemző példája ennek, amikor sorozatban olyan törvényeket gyártanak, amelyek a jogalkotás alkotmányos követelményeinek a legkevésbé sem felelnek meg.

Kövér László szerint az alkotmányos jogállam és a demokrácia halálát jelentené, ha az AB megsemmisíthetné az Alkotmány rendelkezéseit is.

Én ezt nem osztom, ez nem igaz. Egy alkotmányos jogállam eleve nem emel Alkotmányba oda nem való szabályozásokat. Ha mégis ilyen történik, az a hatalom torzulásához vezet, tehát az Alkotmánybíróságnak ilyenkor kötelessége közbeavatkozni, ennek kiküszöbölése érdekében. Akár még azon az áron is, hogy érdemben belenyúl a saját, alkotmánybíráskodásának alapjául szolgáló Alkotmányba. Amit a jelenlegi testület a legkevésbé sem tesz meg. Mert míg az Alkotmány a hatalom eldeformált hajtásait hivatott ellensúlyozni, védve a társadalom jogait, addig az alaptörvény a hatalom politikai érdekeit részesíti előnyben a társadalom kárára, csorbítva, korlátozva, kiüresítve a jogait. A jelenlegi taláros testület ezt a jogfosztó korlátozást védi aktívan, segíti elő ennek érvényesülését. Mert **az alaptörvény valójában nem más, mint az alkotmányosság tagadása.**

Miközben az alkotmánybíráskodás lényege, hogy kiirtódjanak a jogrendszerből az alkotmányellenes szabályok. Az Alkotmánybíróság – többek között azért is van és ezzel védik igazából az alkotmányos rendszert – hogy az Alkotmány alapszerkezetét ne lehessen módosítani. De az alaptörvény épp ezt a jogelvet írja felül, utasítja el. Hiszen szó nélkül hagy, megtűr alkotmányellenes, vagy az Alkotmányba egyébként sem való szabályozást. És azok a személyek, akik alkotmánybírónak merik nevezni és tartani önmagukat, pontosan ezen szempontok felett hunynak szemet, tűrik el, az alkotmányosság szabályos szemközt köpése mellett.

Számos olyan pont van, amelyről azok az átmeneti rendelkezések egyáltalán nem szóltak, amelyek egyébként önmagukban is alkotmányellenesek, ezzel szemben viszont olyan szabályozások, amelyeket az elmúlt években az Alkotmánybíróság alkotmányellenesnek ítélt, szerepelnek benne. Eltűnt a különbség alkotmány és nem alkotmány között - teljes átjárás valósul meg egyszerű és alkotmányos szintű törvények között. Ha valami nem tetszik az AB-nek, holnap beleírják az alkotmányba. Egy olyan jogrendszer stabilizálódik, amiben vannak bizonyos törvények, amelyeknek megengedett, hogy alkotmányellenesek legyenek. Nem érdekli ugyanis a törvényalkotót, hogy az adott törvény alkotmányellenes, mert nem engedi meg az AB-nek annak felülvizsgálatát. Nincs alkotmány a törvények felett, mivel az alkotmányt bármikor felül lehet írni.

Épp azt kezdték pedzegetni ebben a 2012. decemberi döntésben [45/2012. (XII. 29.) AB határozat], hogy az alkotmánynak mégiscsak kell legyen koherenciája, és az AB-nak az is feladata, hogy e koherencia felett őrködjön. Ez pedig akár formai kérdésnek is tekinthető.

Ezt az indiai Legfelsőbb Bíróság egyébként megtette. Azt mondta ugyanis, hogy az alkotmány egysége formai kérdés - és ha a törvényhozók egy alkotmánymódosítással megbontják az alkotmány egységét, akkor formailag vétenek az alkotmánymódosítás szabályai ellen, és *ezért* semmisítik meg az adott alkotmánymódosító törvényt. Ezzel a logikai érveléssel a magyar AB tagjai, Önök, a tartalmi kérdésekre vonatkozó kifejezett tiltást egy szó nélkül tudomásul véve, nem hogy nem mertek, de nem is akartak élni. A politikai lojalitás erősebb volt a szakmaiságuknál.

Kiss László alkotmánybíró írta le a 12/2013. (V. 24.), valamint a 29/2013. (X. 17.) AB határozatban különvéleményként: ***„az Alkotmánybíróság az Alkotmány végső értelmezője, s ilyenként hatáskörrel rendelkezik az Alaptörvényen belüli, értelmezéssel fel nem oldható kollíziók feloldására: ultima ratioként akár valamely alaptörvényi rendelkezés megsemmisítésére is”.***

Az Alkotmány ugyanis egy olyan instrumentum, mint a jogrend legmagasabb szintű szabályrendszere, amelynek elvei, intézményei és szabályai relatíve koherens rendszert kell(ene), hogy alkossanak. Éppen ezért tetszés szerint (önkényesen) akkor sem vehetők fel egy

Alkotmányba bizonyos, az alapvető jogállami normákkal ellentétes rendelkezések, ha azokat formálisan érvényes alkotmánymódosításként, vagy éppen új alkotmányként fogadták el.

A jogbiztonság e követelményének figyelmen kívül hagyása összeegyeztethetetlen a jogállamiság elvével, s így alkotmányellenes. Még akkor is, ha az alaptörvényről van szó.

A jogbiztonság követelménye a jogalkotó kötelezettségévé teszi annak biztosítását, hogy a jogszabályok világosak, egyértelműek és a működésüket tekintve kiszámíthatók és előreláthatók legyenek a jogszabályok címzettjei számára [9/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992,59,65.].

Az Országgyűlésnek egyrészt a zárószavazás előtti szokatlanul nagy számú törvénymódosítás, másrészt az a gyakorlat, hogy az Alkotmány helyett megalkotott alaptörvény nevű jogi férchalmaz létrehozására vonatkozó törvényjavaslatokat nem a kormány, hanem országgyűlési képviselők nyújtották be, tette vitathatóvá az alaptörvény létrehozásával kapcsolatos eljárások elfogadhatóságát, a jogállam követelményének való megfeleléseit. A sorozatos, országgyűlési képviselők által kezdeményezett, sürgősséggel, rövid idő alatt lefolytatott alkotmánymódosítások, amelyek a megfelelő egyeztetéseket mellőzték, az érdemi plenáris és bizottsági vitát nélkülözték, veszélyeztetik a hatályos Alkotmány stabilitását. (AB hat. 1718/B/2010)

A közjogi érvényesség, a jogalkotási eljárás szabályainak megtartása valamennyi jogszabályra irányadó, így az alaptörvényre is és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvényre is egyaránt. A jogalkotás alkotmányból eredő követelményei korlátokat állítanak a jogalkotó elé, amelyek megsértése az adott jogszabály érvénytelenségéhez is vezethet.

Az Alkotmány hatálya alatt hozott utolsó, a jelen témakör szempontjából jelentős alkotmánybíróági döntés a 61/2011. (VII. 13.) AB határozat. Amelyben az akkor még szakmai alapon működő Alkotmánybíróság kimondta, hogy **a törvény- vagy akár alkotmányellenesen létrejött, a közjogi érvénytelenségben szenvedő jogszabályok semmisnek, vagyis olyanoknak tekintendők, mintha azok létre sem jöttek volna.** (ABH 2011, 290, 317.) És az alaptörvény, valamint az összes egyéb, hivatkozott törvények esetében pontosan ugyanez a helyzet.

Márcsak azért sem értelmezhető ebben az esetben a bizonyítás hiánya, ami a választási bizottság szerinti feltétel, mert egy eljárásban – bármely eljárásban, így a választási eljárásban is (mert e tekintetben a választási eljárás sem kivétel) – nem azzal kell kezdődnie az eljárásnak, hogy a vitatott jogkérdést az alkalmazott jogszabály előírásaihoz viszonyítjuk, hanem először azt kell vizsgálni, így a választási bizottságnak is, hogy az általuk alkalmazni kívánt jogszabály, hatályos jogszabályként jogszerűen létezik-e?

Ugyanis egy jogszabály nemcsak úgy van a nagy semmiben, azt létre is kell hozni, meg kell alkotni. És a jogalkotásnak is vannak szabályai, amelyek nem hagyhatók figyelmen kívül, nem kezelhetők nem létező szabályként. Ebből következően, lévén a jogalkotás szabályrendszere a jogrendszer egészének elválaszthatatlan része, nem is hagyhatók figyelmen kívül. Ezért is, a jogalkalmazás megkerülhetetlen része, hogy az alkalmazott jogszabály hatályos jogként valóban létezik-e? Márpedig a jogszabály jogszerű létezésének alapvető feltétele mind a jogalkotás, mind pedig a kihirdetés jogszerűsége. Ezen normák esetében pedig mindkét kritérium sérült.

A választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény(nek látszó betűhalmaz) kapcsán külön is felhívom a bíróság figyelmét, hogy az az Áder János, akit a jogszerűen nem létező alaptörvény alapján választottak meg államelnöknek és aki a jogszerű jogszabályi háttér hiányában alkotmányos keretek között sosem volt államelnök (jogilag nem létező alaptörvény alapján nem lehet alkotmányos keretek között jogszerűen megválasztott köztársasági elnököt választani), annak idején elküldte előzetes normakontrollra ezt a törvényt, mint kihirdetés előtti normajavaslatot. Amely eljárásban az Alkotmánybíróság több pontját is megsemmisítette ennek a kihirdetés előtt álló törvénynek. Majd az Alkotmánybíróság eljárását követően a megismételt törvényalkotási eljárás keretében a

törvényalkotó gyönyörűen visszapakolta a törvénybe azokat a pontokat, amelyeket az Alkotmánybíróság megsemmisített. Majd ezt követően Áder János már aláírta ezt a törvényt és kihirdette. Csakhogy egyrészt ilyenformán nem vált jogszerűvé és alkotmányossá ez a törvény. Ráadásul jogszerűen ki sem lett hirdetve. Ugyanis ha Áder János nem köztársasági elnök, sosem volt az, ezen törvény jogellenes aláírásakor és kihirdetésekor sem, lévén egy alkotmányjogi szempontból nem létező alaptörvény alapján nem is választhatták meg jogszerűen, akkor Áder János sosem került abba a jogi helyzetbe, hogy államelnöki minőségében aláírja és kihirdesse ezt a törvényt. Tehát a választási eljárásról szóló 2013. évi törvény esetében nemcsak a megalkotása nem felelt meg a jogalkotás szabályrendszerének, de a kihirdetése sem volt jogszerű. Ezért tényyszerűen megállapítható és kijelenthető, hogy a választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény joghatályos normaként nem létezik és sosem létezett. Sem a törvény a maga egészében, sem annak egyes pontjai. Azok sem, amelyekre a választási bizottság hivatkozott. Az a választási bizottság, amely a törvény jogi létezésének hiánya következtében maga sem létezik, jogszerű jogintézményként. Ugyanis egy jogilag nem létező törvény nem hozhat létre jogszerűen létező választási bizottságot sem.

Arra azért nyomatékosan felhívom a figyelmet, hogy a jogszabály jogi létezésének bizonyítása azt terheli, aki azt alkalmazni kívánja. A választási bizottság alkalmazza a 2013. évi XXXVI. törvényt hatályos normaként, ezzel és ezáltal lényegében azt deklarálja, következésképp, állítja, hogy ők létezőnek és joghatályosnak tekintik. Viszont a bizonyítás azt terheli, aki állít valamit és nem azt, aki tagad. Ezért is, a választási bizottságot terheli annak jogi kötelezettsége, hogy bizonyítsa: az a jogszabály, amelyet jogszabályként alkalmazni kíván, jogszerűen létezik. Ha ezt a választási bizottság nem tudja bizonyítani, akkor azt a jogszabályt, jogszabályi minőségében nem alkalmazhatja, nem hivatkozhat rá és nem alapozhat meg semmilyen döntést. Ez a jogelv egyébként értelemszerűen ugyanúgy vonatkozik a bíróságra is. Ha a bíróság azt a normaszöveget kívánja alkalmazni az eljárása során, amely normaszöveget alkalmazta a választási bizottság, akkor a bírósági eljárásban már a bíróságot terheli annak perdöntő és hitelt érdemlő bizonyítása, hogy az általa alkalmazni kívánt normaszöveg és normatartalom hatályos és jogszerű jogszabályként jogszerűen létezik.

Mivel a hivatkozott normák, joghatályos normaként nem léteznek, lévén, jogszerűen nem alkották meg egyiket sem, ezért az ezen, jogilag nem létező normákra alapított, korábbi választási bizottsági, bírósági és alkotmánybírósági döntések, abszolúte nem relevánsak. Ha ugyanis, maga a döntés alapjául szolgáló jogszabály jogszerű és joghatályos normaként, jogforrásként nem létezik, akkor a hivatkozott, korábbi, egyedi döntések alapjául sem szolgálhatott. Minek következtében ezek a nem jogszerű jogforráson alapuló korábbi döntések sem jogszerűek. Annyira nem azok, hogy maguknak ezeknek az egyedi döntéseknek is megkérdőjelezhető és kétségbe vonható a jogi létezése. Hiszen mindegyik esetben az egyedi döntés alapja a jelen ügyben is vitatott jogforrás jogi létezése, ill. annak hiánya.

Ezt meghaladóan azon személyek legalitása és legitimációja és megkérdőjelezhető és kétségbe vonható, akik jelenleg alkotmánybírói talárban alkotmánybíróknak adják ki önmagukat, miközben egyikük sem az. Az alkotmányos keretek között nem létező alaptörvény, valamint az ugyancsak alkotmányjogi szempontból nem létező, **az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény** alapján alkotmánybírói mandátumot szerző személyek nem alkotmánybírók, lévén, alkotmányosan nem létező normák alapján egyikük sem került jogszerűen megválasztásra.

Éppen ezért semmilyen tekintetben és semmilyen szempontból nem releváns, az ilyen, jogszerűen nem létező jogszabályra alapított bármely korábbi döntés, a választási bizottság és a Legfelsőbb Bíróság érvelése, amely ugyancsak erre a jogszerűen nem létező normán alapul. Az meg egészen abszurd, hogy miközben én magának a normának a jogi létezését vonom kétségbe, addig ennek a vitatott normának az előírásait, valamint az ezen jogszerűen nem létező normára alapított korábbi döntéseket hozzák fel ellenérvként. Egy jogszabály jogi létezését magának ennek a jogszabálynak a saját pontjai nem igazolják. Mint ahogy azok a korábbi, egyedi döntések sem támasztják alá a jogszerűen nem létező norma létezését, amely korábbi egyedi döntéseket is erre a jogszerűen nem létező normára alapították. Tehát ha magát az egész jogszabályt és annak jogi létezését vitatom, akkor erre nem lehet cáfolat ennek a jogszabálynak a saját pontjai. Hiszen, ha a jogszabály a maga egészében

nem létezik, akkor annak az egyes pontjai sem léteznek, következésképp, semmilyen tekintetben sem képezhetik semmiféle hivatkozás, ellenérv alapját. Semmilyen szempontból. Még az erre alapított korábbi döntések sem képezhetik semmilyen tekintetben sem hivatkozás alapját.

Márpedig a demokrácia elvén alapuló népképviselő elengedhetetlen feltétele a jogszerű, stabil és kiszámítható választási rendszer. Ennek egyik alapvető feltétele, hogy a népképviselő olyan választáson alapuljon, amely esetében maga a választás is alkotmányos szabályok alapján kerül lebonyolításra.

Az Alkotmánybíróság a 30/1992.(V.26.) AB határozatában már megállapította: "A (jelenleg is joghatályos, mivel jogszerűen sosem helyezték hatályon kívül) Alkotmány 8.§.-ában rögzíti, hogy a Magyar Köztársaság elismeri az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait, ezek tiszteletben tartása és védelme az állam elsőrendű kötelessége. Az alapvető jogokra és kötelességekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg, alapvető jog lényeges tartalmát azonban nem korlátozhatja.

Ez esetben ez azt jelenti, hogy a választópolgárnak nemcsak annyi joga van, hogy a választáson részt vegyen, de ahhoz is joga kell, hogy legyen, hogy vitassa, ha a választás nem jogszerű keretek között bonyolódott le. Pl. azért, mert a választás alapjául szolgáló jogszabályok nem alkotmányosak, mint ahogy azt a fentiekben kifejtettem. Mint ahogy ahhoz is alapvető közvetlen jogának kell lennie a választópolgárnak, hogy ezt a panaszt, mármint a választások alapjául szolgáló jogszabályok alkotmányellenességét bíróság igénybevétele nélkül közvetlenül támadhassa és sérelmezhesse az Alkotmánybíróság előtt.

Ugyanis az állam csakis és kizárólag csak akkor nyúlhat az alapjog korlátozásának eszközéhez, ha egy másik alapvető jog és szabadság védelme vagy érvényesülése, illetve egyéb alkotmányos érték védelme más módon nem érhető el. Az alapjog korlátozásának alkotmányosságához tehát önmagában nem elegendő, hogy az másik alapjog vagy szabadság védelme vagy egyéb alkotmányos cél érdekében történik, hanem elengedhetetlenül szükséges, hogy megfeleljen az arányosság követelményeinek: az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya megfelelő arányban legyen egymással. A törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt alkalmazni. Alkotmányellenes a jog tartalmának korlátozása, ha az kényszerítő ok nélkül, önkényesen történik, vagy ha a korlátozás súlya az elérni kívánt célhoz képest aránytalan." (ABH 1992, 167, 171.)

A demokrácia elvén alapuló politikai rendszer elengedhetetlen feltétele a stabil, jogszerűen és kiszámítható módon működő választási rendszer. **A választói akarat kifejezése, vagyis az országgyűlési választás ugyanis a Magyar Köztársaság legfelsőbb államhatalmi szervét konstituálja, legalizálja és legitimizálja. Éppen ezért elengedhetetlen, hogy a választások eredményeképpen felálló Országgyűlés és kormány támadhatatlanul minden szempontból alkotmányos alapokon nyugodjon.** Amennyiben a választások alkotmánysértő normák alapján került lebonyolításra, úgy abban az esetben mind a törvényalkotó Országgyűlés, mind pedig végrehajtó kormány legitimitása és legalitása megkérdőjelezhető és kétségbevonható. Ezért is megkerülhetetlen követelmény, hogy egy választási eljárásban ne csak az alkalmazott törvény (?) sérelmét megvalósító cselekmények legyenek vizsgálat tárgyai, de kifejezetten maga az alkalmazott norma is. Mert hiába jogszerű egy választási cselekmény az alkalmazott norma alapján, ha maga a norma jogszerű léte vitatható és megkérdőjelezhető. Ezért is ennek vizsgálata az alkotmányos választás és az ország államhatalmi berendezkedésének támadhatatlanul alkotmányos mivolta miatt elengedhetetlenül szükséges és feltétlenül kívánatos. Ugyanis ahhoz, hogy akár az Országgyűlés, akár a kormány léte, jogintézménye minden tekintetben jogszerűen létezzen, jogszerűen álljon fel és jogszerűen működjön, megkerülhetetlen feltétele, hogy a mögötte álló választás és az egész jogrendszer, ami ezt biztosítja, minden tekintetben jogszerű és alkotmányos legyen.

A választói akarat zavartalan kinyilvánítása – amibe elengedhetetlenül beletartozik a választó akarat kinyilvánításának jogát biztosító normák alkotmányossága is – a legfelsőbb államhatalmi szerv szabad akaraton alapuló létrehozását, illetve azon keresztül a Magyar Köztársaság demokratikus jogállamiságát garantálja. Ezért az államnak nemcsak tiszteletben kell tartania az alkotmányos alapjogokat, hanem gondoskodnia is kell az érvényesülésükhöz szükséges feltételekről. Beleértve a teljeskörű jogorvoslati jogot, annak maradéktalanul megvalósítható érvényesülését, valamint a közvetlenül az alkotmánybírósághoz való fordulás jogát. Anélkül, hogy ezt bárki megkérdőjelezné, vitatná, vagy kétségessé tehetné. Ezért is az államnak úgy kell alakítania az alkotmányos alapjogok megvalósításához szükséges feltételeket maradéktalanul, hogy azok korlátozás nélkül bármely választópolgár számára teljeskörűen érvényesülhessenek és megvalósulhassanak.

Ezek a szabadságjogok – az Alkotmány 8. §-ának (2) bekezdésében meghatározott keretek között – korlátozhatók ugyan, de csak nagyon kevés joggal való összeütközés esetén kell engedniük. Ezeknél az alapjogoknál különösen nagy jelentősége van annak a jogkérdésnek, hogy milyen szempontok alapján kell a prioritást meghatározni más alapjogokkal való kollízió esetén. Az irányadó általános tétel az, hogy alapjognak másik alapjog vagy szabadság védelme vagy egyéb alkotmányos cél érdekében történő korlátozása akkor alkotmányos, ha ez a védelem más módon nem érhető el, továbbá, ha az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya megfelelő arányban áll (ABH 1992, 167, 170-171, 178.).

Ami jogi képviseletre való hivatkozást, valamint a személyi azonosítót illeti. Azt meghaladóan, hogy a fentiekben kifejtettem, hogyha a választási bizottság által alkalmazott, de egyébként jogszerűen nem létező, a választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény joghatályosan nem létező norma, akkor ennek a jogilag nem létező normának a jogi képviseletre, valamint a személyi azonosító megadására vonatkozó szabályai sem léteznek.

Ezt meghaladóan, **a kötelező jogi képviselet kapcsán:**

A jogi képviselet kötelező jellege önmagában is súlyosan alkotmányosértő. Ugyanis a jogi képviselet kötelező jellegének szabályozása önmagában is sérti a tisztességes eljárás elvét, a rendeltetészerű joggyakorlás elvét, a jogorvoslatihoz való jogot, a bírósághoz fordulás jogát. A védekezéshez való jogot. Az esélyegyenlőséget. A diszkrimináció tilalmát és mindezek által az emberi méltóságot. A kiszámíthatóságot, az előreláthatóságot, valamint mindezekre tekintettel a jogbiztonságot egyaránt.

Maga a választási bizottság is hivatkozik rá (igaz, más jogi kontextusban) az eljárási határidők rövid idejére vonatkozóan. És ez a rövid határidő egyaránt érvényesül a jogorvoslati eljárásban is. Ennyi idő alatt egy magánszemély nem tud jogi képviselőt biztosítani önmaga számára. A jelen jogorvoslattal támadott határozatot március 9.-én este későn küldték meg nekem. Amelyre 12.-én 16.00 óráig kell benyújtanom a jogorvoslati kérelmemet. Ennyi idő alatt kellene keresni egy jogi képviselőt, aki el is készítené és be is nyújtaná ezt a jogorvoslati kérelmet. És természetesen ideértem azt is, hogy mint magánszemély, munkahellyel rendelkezem, tehát és ebből következően lényegében lehetetlen ennyi idő alatt úgy jogi képviselőt keresnem, hogy az még el is készítse és be is nyújtsa a bírósághoz a jogorvoslati kérelmet. Ez lehetséges egy pártnak, egy szervezetnek, akinek vannak, lehetnek jogi képviselőik, akik számukra folyamatosan rendelkezésre állnak, de ugyanez nem lehetséges egy magánszemély számára. Az idő erre lehetetlenül és teljesíthetetlenül kevés.

Ezért is, megítélésem szerint a jogi képviselet kötelező jellege sokkal inkább a jogsértésekkel szembeni fellépések korlátozását, csökkentését szorgalmazza, semmint a jogsértő helyzet jogszerűvé tételét. Ugyanakkor mindezek felül a jogi képviselő kötelezővé tétele a jogsértő állapotok legalizálását is elősegíti, hiszen ha jogi képviselő nélkül több olyan jogkérdést sem vehetnének fel, amelyek – önmagukban – egyébként teljességgel indokoltak és megalapozottak, akkor a jogi képviselet hiánya miatt, lényegében a törvény erejénél fogva legalizálásra kerülnének a jogsértő állapotok. Mindezek alapján tehát a jogi képviselet kötelező jellege a jogsértő állapotokat kvázi

jogszerű teszi. Hiszen (kevesebb, mint) három nap alatt, fizikailag is lehetetlen úgy jogi képviselőt találni, hogy a jogi képviselő ez idő alatt még be is nyújtsa a jogorvoslati kérelmet.

Különösen, hogy míg a törvény kötelezően előírja az ügyvéd igénybevételét, addig másik oldalról az ügyvédeknek joguk van nem elfogadni a megbízást. Példaként említhetném a lakóhelyemet, [REDACTED] ahol jelenleg legalább száz ügyvéd működik, de a választásokkal kapcsolatosan egyetlen egy sem vállalt el egyetlen egy ügyet sem. Többhöz is elmentem (valamennyit ennyi idő alatt fizikailag lehetetlen megkeresni), de akivel beszélni tudtam, azok kivétel nélkül valamennyien visszautasították, hogy a választással kapcsolatos ügyben bármilyen módon közreműködjön. Sőt, többen még kifejezetten fel is hívták a figyelmemet, hogy a választásokkal kapcsolatos ügyeket érintően nem fogok találni egyetlen egy ügyvédet sem, aki elvállalna bármilyen választási ügyet. Úgyhogy hiába van ügyvédkényszer, ha az ügyvédeknek meg joguk van ahhoz, hogy ilyen ügyet ne vállaljanak, joguk van ahhoz, hogy szabadon eldöntsék, mit és milyen ügyet vállalnak. Ezért – különösen az idő rövidsége miatt – a kötelező ügyvédkényszer lényegében korlátozza az érdemi és hatékony jogorvoslati jog gyakorlását. Így a jogorvoslati jog csak látszat, a jogorvoslati jog gyakorlatilag kiüresedik. Miáltal a három napos határidő és az ügyvédkényszer együttes fennállása és feltétele csak látszólag biztosítja a jogorvoslat jogát és lehetőségét, valójában a jogorvoslat alkotmányos jogának érvényesíthetőségét a törvény egy másik szabályozása – az ügyvédkényszer – egyúttal kioltja.

Az Alkotmánybíróság (amikor még szakmai alapon működött, nem úgy, mint most) az 52/1997.(X.14.) számú határozata rendelkező részének 3. pontjában kimondta: "A választópolgároknak a népszavazással kapcsolatos joga az Alkotmányban biztosított politikai alapjog, ezért a népszavazás tárgyában hozott döntés ellen biztosítani kell az Alkotmánybírósághoz irányuló alkotmányossági panasz lehetőségét". [ABH 1997, 331, 332]. Mindehhez én teszem hozzá, hogy értelemszerűen és szigorúan alkotmányossági szempontból a választási eljárás kapcsán is pontosan ugyanez a helyzet. Ahogy a 64/1997.(XII. 17.) AB határozat [ABH 1997, 380] ismételten kifejezésre juttatta az alkotmányossági panasz jogát és szükségességét a népszavazás rendszerét illetően, ugyanúgy én is kifejezésre juttatom, hogy mindezen alkotmányos feltételek és garanciák a választás esetében is elengedhetetlenek és megkerülhetetlenek. De a kötelező ügyvédkényszer ezeket az alkotmányos jogokat sértik és korlátozzák.

A személyi azonosító vonatkozásában:

Nincs alkotmányos jogalap a személyi azonosító kérésére, feltételként történt előírására még törvényi szinten sem, mert a személyi azonosító az én személyes adatom. Az információs önrendelkezési jog alapján a saját személyes adattommal kizárólag én rendelkezem, tehát én vagyok a saját, személyes adatom felett az adattulajdonos és az adatgazda. Vagyis az én információs önrendelkezési jogom alkotmányos alapjog. Amely alkotmányos alapjog olyan erős alkotmányos jog, hogy azt általánosságban még törvénnyel sem lehet elvonni, felülmúlni.

Az Alkotmánybíróság korábbi határozatai alapján - adott esetekben – természetesen törvényi szinten ezt felül lehet írni és lehet az állampolgárt a személyes adatainak megadására kötelezni. Csakhogy mindezek mellett az Alkotmánybíróság a következőket is megfogalmazta:

Az Alkotmánybíróság 15/1991. (IV.13.) AB határozata (ABH 1991, 41, 43.) *szerint személyes adatokat felhasználni csak pontosan meghatározott, jogszerű célra lehet (célhoz kötöttség elve).*

Az Alkotmánybíróság az adatkezeléssel kapcsolatosan rámutatott, hogy *az információs önrendelkezési jog gyakorlásának feltétele és egyben legfontosabb garanciája a célhoz kötöttség. „Ez azt jelenti, hogy személyes adatot feldolgozni csak pontosan meghatározott és jogszerű célra szabad. Az adatfeldolgozásnak minden szakaszában meg kell felelnie a bejelentett és közhitelűen rögzített célnak.”* [15/1991. (IV. 13.) AB határozat, ABH 1991, 40, 42.]

Az Alkotmánybíróság 65/2002. (XII. 3.) AB határozatában azt is megállapította, hogy *a jogalkotó a személyes adatok, illetve a szigorúbban védett különleges adatok kezelését akkor rendelheti el, „ha az adatkezelés lehetővé tételével egyidejűleg meghatározza az adatkezelés pontos feltételeit, azaz az Alkotmány 59. §. (1) bekezdésben garantált személyes adatokhoz való alapjog korlátozásának konkrét részletszabályait.”* (ABH 2002, 357, 363.)

Az alapjog lényeges tartalmát nem érintő korlátozás alkotmányossága megítéléséhez az Alkotmánybíróság az alapjogi tesztet alkalmazza. Ez azt jelenti, hogy *az információs önrendelkezési jogot, az Alkotmány 59. §. (1) bekezdésében biztosított szabadságjogot, mint alapjogot csak elkerülhetetlen esetben lehet alkotmányosan korlátozni, akkor, ha a korlátozás elkerülhetetlenül szükséges és az a korlátozással elérni kívánt célhoz képest arányos.”* [46/1995. (VI. 30.) AB határozat, ABH 1995, 219, 222, 223.]

A korlátozás akkor tekinthető alkotmányosnak, ha kényszerítő okból történik, valamint az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya összhangban áll egymással. A törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt kiválasztani. Ha az alkalmazott korlátozás a cél elérésére alkalmatlan, az alapjog sérelme megállapítható. [20/1990.(X.4.) AB határozat, ABH 1990, 69, 71.]

Ezen felül a személyi azonosító vonatkozásában is meg kívánom jegyezni, hogy ha ez az alkalmazott választójogi törvény a maga egészében és összességében alkotmányos is lenne, a személyi azonosítóra vonatkozó előírás önmagában is alkotmánysértő, mivel azzal egyrészt elvonja az érintett személy információs önrendelkezési jogát (ez esetben az enyémet), másrészt nem jelöl meg célhoz kötöttséget, harmadrészt a jogsértés megállapításához és megszüntetéséhez nem feltétlenül szükséges a kezdeményező személyének beazonosítása. Nem attól függ a vitatott jogkérdés jogi minősítése, hogy a kezdeményező személye ismert-e a bizottság előtt, vagy sem. Hogy személye beazonosítható-e vagy sem. Ugyanakkor a törvény a célhoz kötöttség meghatározásának hiányában önmagában is alkotmánysértő módon írja elő a személyi azonosító megadását.

Mindenesetre az azért alkotmányjogilag is egészen abszurd, hogy a jogalkotó a szabályozásával (függetlenül annak jogi létezésétől, vagy a létezés hiányától), arra helyezte a hangsúlyt – és ennek alkalmazásával a választási bizottságok is – hogy nagyobb jogi érdek fűződik az indítványozó személyének beazonosításához, mint a vitatott jogkérdés jogi rendezéséhez. Pedig a beadványvető személye abszolúte nem fontos, nem létkérdés a felmerült jogvitás kérdés elbírálhatóságához. Akkor is érdemben kell(ene) elbírálni a felmerült és felvetett jogkérdést, ha az indítványozó személye nem ismert, vagy nem is beazonosítható. Ennek a szempontnak egyáltalán nem lenne szabad szempontnak lennie. Egy választási eljárásban KIZÁRÓLAG és egyedül a jogvitás kérdés és annak jogi megoldása lehet az egyedüli mérvadó szempont. Akkor is, ha nem tudni, hogy azt személy szerint ki vetette fel, ki sérelmezte.

De ezek szerint a személyi azonosító előírásával (egy jogilag nem létező törvényben) mindenáron arra akarták helyezni a hangsúlyt, hogy beazonosíthatóvá tegyék az indítványozót. Csakhogy nem jutottak el odáig tudatilag, hogy attól, hogy a beadványozó – esetlegesen – nem beazonosítható, a felmerült jogkérdés még jogos és indokolt lehet, amelyet érdemben meg kell oldani. És az a jogi problémára abszolúte nem megoldás, ha azért kerül elutasításra az indítvány, mert a beadványtevő személye nem beazonosítható. És ha a beazonosíthatóság lehetetlensége miatt elutasításra kerül a felvetett jogi probléma, az nem oldódott meg ezáltal és a felvetett jogsérelem nem vált ezáltal jogszerűvé.

Még egy választási eljárásban is elfogadhatatlan alkotmányjogilag, hogy a jogi probléma megoldását – adott esetben – csak azért lesöpörhetik az asztalról, mert nem tudni, hogy ki volt az indítványtevő. Mert ha elutasítják, akkor a probléma ott marad megoldatlanul. És az én jogi álláspontom szerint a vitatott jogkérdés jogi megoldásához erősebb jogi érdek fűződik, mint ahhoz, hogy beazonosítható legyen a beadványtevő személye. A jelen esetben is, a jogilag nem

létező normák nem válnak attól jogszerűvé, hogy nem adtam meg a személyi azonosítót, melynek kapcsán nem tudok értelmezni semmiféle jogi és értékelhető összefüggést, a megoldást érintően, amelyre tekintettel elengedhetetlenül össze kell kapcsolni a személyemet azzal, amit kifejtettem.

Álláspontom szerint, ha úgy jut a választási szervek tudomására egy választási jogsértés, hogy nem tudja, hogy ki a kezdeményező, akkor is a választások tisztaságának megőrzése miatt - mert ehhez magasabb alkotmányos érdek fűződik - akkor is köteles a jogsértést érdemben vizsgálni és elbírálni, ha nem tudja a kezdeményezőt beazonosítani. Ezért alkotmány sértőnek tartom, ha választási bizottság egy, a tudomására jutott jogsértést csak azért nem hajlandó kivizsgálni, mert uram bocsá', nem tudja ki a kezdeményező. Megadtam annyit, amennyi a beazonosításhoz elengedhetetlenül szükséges és az elérhetőségeimet. De a választási bizottságnak ennyi nem volt elég. Miközben ők sem jelölték meg semmilyen alkotmányos célt annak érdekében, hogy miért és mihez kell az én személyi azonosítóm? Mint ahogy a törvény sem. Ez így pedig egyértelműen alkotmány sértő.

A törvényalkotó - az Alkotmánybíróság határozataival, az alkotmányos jogelvekkel ellentétben - a személyi azonosító megadására való kötelezés mellett nem jelölt meg semmilyen célhoz kötöttséget. Nem tudható a törvényből, hogy miért van szükség a személyi azonosítóra, mi az az alkotmányos indok, amelyhez elkerülhetetlen az eljáró szervek számára az érintett személyi azonosítójának a megismerése. Nem tudható, hogy miért pont a személyi azonosítóra van szükség, miért nem felel meg helyette más személyes adat. Mi az az alkotmányos indok, amely kizárólagossá és diszkrecionálissá teszi a személyi azonosító megadását?

Én, mint a személyi adat tulajdonosa nem tudom a törvényből, hogy milyen célból van szükség pont a személyi azonosítóra. Mit kíván tenni az eljáró szerv a személyi azonosítóval. Hogyan és mire történik a felhasználása? Van-e alkotmányos joga a kezelésére? Az ugyanis, hogy - esetlegesen (feltéve, de meg nem engedve) - joga van kérni, elvárni, megkövetelni stb., nem jelenti azt és ebből nem is következik, hogy az adatkezeléshez is joga van ebből kifolyólag. Ugyanis a törvényből az nem derül ki, hogy ha meg is adom a személyi azonosítót, ennek kezelésre is jogosult az eljáró szerv. Továbbá a törvény arra vonatkozóan sem tartalmaz rendelkezést, hogy az Alkotmánybíróság által megfogalmazott alkotmányos jogelveknek megfelelően és azoknak eleget tegyen. Hol és hogyan valósul meg ez esetben az az alkotmányos kritérium, hogy a személyi azonosítóm megadása által az elérni kívánt cél fontossága és az ezáltal okozott alkotmányos jogsérelem összhangban állna?

A törvényalkotó arra sem adott választ, hogy arra az ismeretlen célra, amelyért a személyi azonosítót kéri, semmilyen más adat nem alkalmas. Ezért nem felel meg annak az alkotmányos jogelvnek, hogy a törvényalkotó köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt kiválasztani. Biztos, hogy a személyi azonosító a legenyhébb eszköz? És nincs erre semmilyen más, alkotmányos megoldás? Főleg, hogy a személyi azonosító megadásával sérül a személyes adataim védelméhez és az információs önrendelkezéshez fűződő alkotmányos alapjogom. Arról nem is beszélve, hogy az Alkotmánybíróság hivatkozott határozatai alapján a meghatározott cél nélküli személyes adatgyűjtés alkotmányellenes. És ebben a konkrét esetben a választási bizottság nem tudott semmilyen alkotmányos célt megjelölni arra vonatkozóan, hogy miért is kellene az én személyi azonosítóm. Pusztán közjogilag nem létező, de egyben tartalmilag is alkotmányellenes törvényre való hivatkozás nem valósítja meg a célhoz kötöttség elvének megfelelő indokot. Különösen, hogy nem tudom ellenőrizni és kontrollálni, hogy a továbbiakban mire kívánják használni az én személyes adataimat. Mivel a választási bizottság munkájához nem szükséges a személyi azonosítóm, ezért a célhoz kötöttség megjelölése nélkül ALKOTMÁNYOSAN nem utasíthaták volna el ennek hiányára való hivatkozással. Mindezek alapján tehát az is megállapítható, hogy az, hogy a választási eljárásnak lehet olyan szakasza, amikor is a **Ve.** alapján meg kell adni a személyi azonosítót, sérti a **2. §.a.** pontja alapján a választás tisztaságát, valamint az **e.** pont alapján a jóhiszemű és rendeltetésszerű joggyakorlás elvét. Hiszen ezáltal az egyébként

önmagában is alkotmányellenes törvény alkotmányos jogokat sért, korlátoz, csorbít, üresít ki. Ehhez pedig a jogforrások hierarchiája alapján még a törvényalkotónak sincs korlátlan joga.

Kétségtelen tény, hogy előfordulhatnak olyan egyes esetek, amikor ezt az alkotmányos jogot felül lehet írni, egy másik, erősebb alkotmányos jog érvényesülése érdekében. De erről itt és most szó sincs. Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság a következőket is megfogalmazta:

Az Alkotmánybíróság 15/1991. (IV.13.) AB határozata (ABH 1991, 41, 43.) szerint személyes adatokat felhasználni csak pontosan meghatározott, jogszerű célra lehet (célhoz kötöttség elve). Ez esetben semmilyen meghatározott, konkrét célt sem jelölt meg sem a törvényalkotó, sem pedig a választási bizottság.

Az Alkotmánybíróság az adatkezeléssel kapcsolatosan rámutatott, hogy az információs önrendelkezési jog gyakorlásának feltétele és egyben legfontosabb garanciája a célhoz kötöttség. „Ez azt jelenti, hogy személyes adatot feldolgozni csak pontosan meghatározott és jogszerű célra szabad. Az adatfeldolgozásnak minden szakaszában meg kell felelnie a bejelentett és közhitelűen rögzített célnak.” [15/1991. (IV. 13.) AB határozat, ABH 1991, 40, 42.] Az általam kezdeményezett ügyben semmilyen olyan alkotmányos jogot nem jelöltek meg, amelyek erősebbek lennének a kezdeményezőnek (ez esetben nekem) a saját személyes adatait érintő alkotmányos jogainál. Nem tudom, hogy a választási szervek az én személyes azonosítómra mire kívánják felhasználni, feldolgozni. Ezért is megállapítható, hogy ez esetben a törvényalkotó alkotmányos indok nélkül kívánta korlátozni az én alkotmányos jogaimat.

Az Alkotmánybíróság 65/2002. (XII. 3.) AB határozatában azt is megállapította, hogy a jogalkotó a személyes adatok, illetve a szigorúbban védett különleges adatok kezelését akkor rendelheti el, „ha az adatkezelés lehetővé tételével egyidejűleg meghatározza az adatkezelés pontos feltételeit, azaz az Alkotmány 59. §. (1) bekezdésben garantált személyes adatokhoz való alapjog korlátozásának konkrét részletszabályait.” (ABH 2002, 357, 363.)

Az alapjog lényeges tartalmát nem érintő korlátozás alkotmányossága megítéléséhez az Alkotmánybíróság az alapjogi tesztet alkalmazza. Ez azt jelenti, hogy az információs önrendelkezési jogot, az Alkotmány 59. §. (1) bekezdésében biztosított szabadságjogot, mint alapjogot csak elkerülhetetlen esetben lehet alkotmányosan korlátozni, akkor, ha a korlátozás elkerülhetetlenül szükséges és az a korlátozással elérni kívánt célhoz képest arányos.” [46/1995. (VI. 30.) AB határozat, ABH 1995, 219, 222, 223.] Ilyen korlátozást, sem pedig célt sem a törvényalkotó, sem pedig a választási szervek nem határoztak meg.

A korlátozás akkor tekinthető alkotmányosnak, ha kényszerítő okból történik, valamint az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya összhangban áll egymással. A törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt kiválasztani. Ha az alkalmazott korlátozás a cél elérésére alkalmatlan, az alapjog sérelme megállapítható. [20/1990.(X.4.) AB határozat, ABH 1990, 69, 71.] Ez esetben viszont semmilyen más alkotmányos cél nem került megjelölésre, sem a törvényalkotó, sem pedig a választási szervek részéről. Következésképp, ha nincs megjelölve más, fontosabb cél, akkor ennek hiányában a kérelmező információs önrendelkezési joga nemcsak, hogy sérül, de semmilyen tekintetben sincs összhangban azzal az alkotmányos jogot korlátozó törvényi korlátozással, hogy megadásra kerüljön a személyi azonosító.

A törvényalkotó – az Alkotmánybíróság határozataival, az alkotmányos jogelvekkel ellentétben – a személyi azonosító megadására való kötelezés mellett nem jelölt meg semmilyen célhoz kötöttséget. Nem tudható a törvényből, hogy miért van szükség a személyi azonosítóra, mi az az alkotmányos indok, amelyhez elkerülhetetlen az eljáró szervek számára az érintett személyi azonosítójának a megismerése. Nem tudható, hogy miért pont a személyi azonosítóra van szükség, miért nem felel meg helyette más személyes adat. Mi az az alkotmányos indok, amely kizárólagossá és diszkrecionálissá teszi a személyi azonosító megadását.

Én, mint a személyi adat tulajdonosa nem tudom a törvényből, hogy milyen célból van szükség pont a személyi azonosítóra. Mit kíván tenni az eljáró szerv a személyi azonosítóval. Hogyan és mire történik a felhasználása? Van-e alkotmányos joga a kezelésére? Az ugyanis, hogy – esetlegesen (feltéve, de meg nem engedve) – joga van kérni, elvárni, megkövetelni stb., nem jelenti azt és ebből nem is következik, hogy az adatkezeléshez is joga van ebből kifolyólag. Ugyanis a törvényből az nem derül ki, hogy ha meg is adom a személyi azonosítót, ennek kezelésre is jogosult az eljáró szerv. Továbbá a törvény arra vonatkozóan sem tartalmaz rendelkezést, hogy az Alkotmánybíróság által megfogalmazott alkotmányos jogelveknek megfelelően és azoknak eleget tegyen. Hol és hogyan valósul meg ez esetben az az alkotmányos kritérium, hogy a személyi azonosító megadása által az elérni kívánt cél fontossága és az ezáltal okozott alkotmányos jogsérelem összhangban állna?

A törvényalkotó arra sem adott választ, hogy arra az ismeretlen célra, amelyért a személyi azonosítót kéri, semmilyen más adat nem alkalmas. Ezért nem felel meg annak az alkotmányos jogelvnek, hogy a törvényalkotó köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt kiválasztani. Biztos, hogy a személyi azonosító a legenyhébb eszköz? És nincs erre semmilyen más, alkotmányos megoldás? Főleg, hogy a személyi azonosító megadásával sérül a személyes adataim védelméhez és az információs önrendelkezéshez fűződő alkotmányos alapjogom. Arról nem is beszélve, hogy az Alkotmánybíróság hivatkozott határozatai alapján a meghatározott cél nélküli személyes adatgyűjtés alkotmányellenes. És ebben a konkrét esetben a választási bizottság nem tudott semmilyen alkotmányos célt megjelölni arra vonatkozóan, hogy miért is kellene az én személyi azonosítóm. Pusztán az alkotmányellenes törvényre való hivatkozás nem valósítja meg a célhoz kötöttség elvének megfelelő indokot. Különösen, hogy nem tudom ellenőrizni és kontrollálni, hogy a továbbiakban mire kívánják használni az én személyes adataimat. Mivel a választási bizottság munkájához nem szükséges a személyi azonosítóm, ezért a célhoz kötöttség megjelölése nélkül ALKOTMÁNYOSAN nem utasíthatták volna el ennek hiányára való hivatkozással.

Az Alkotmánybíróság arra vonatkozóan is kidolgozta és kifejtette az álláspontját, hogy az állampolgártól a személyes adatok korlátlan kérése alkotmányellenes. A személy beazonosításához csak a minimálisan szükséges adat kérhető. Ha a már elkért és megadott adatok elegendők a beazonosításához, akkor további személyes adatok kérése ugyancsak alkotmánysértő. Mindezek alapján nincs semmilyen – ismétlem: semmilyen – alkotmányos joga arra a választási bizottságnak, hogy személyi azonosító meglétét kérje, lévén ennek már a ténye is (függetlenül attól, hogy ezt egy már önmagában alkotmánysértő törvény tartalmazza) sérti az Alkotmánybíróság korábbi, megjelölt határozatait, az alkotmányos normákat, az alkotmányos alapelveket, az alkotmányos jogokat.

Választópolgárként jogosultnak kell lennem bármilyen általam jogsértőnek vélt cselekmény esetén kifogást, vagy bármilyen néven jogorvoslatot benyújtani, nem szükséges személyes érintettség. A széles kezdeményezői kör a választási eljárás tisztaságához fűződő társadalmi érdekhez kapcsolódik, ezért a jogsértésekkel szemben fellépés szintén közös társadalmi érdek, az nem korlátozódhat a személyes érintettségre. Minderre tekintettel, ha a jogsértésekkel szembeni fellépés közös társadalmi érdek, akkor a társadalmi érdek érvényesülését nem lehet a kezdeményező személyi azonosítójára korlátozni, vagy ezt a társadalmi érdek érvényesülésének feltételéül szabni. Hiszen ha a közös társadalmi érdek az elsődleges, akkor nem lehetne szempont az, hogy a kezdeményező nem adja meg a személyi azonosítóját.

Mindezekon felül a kötelező ügyvédi képviselőt ugyanazt a korlátot eredményezi, mint a személyi azonosító megadásának a hiánya: ezen feltétel hiányában a jogsérelem reparálására nem kerülhet sor. Márpedig a jogsérelem orvoslásához erősebb alkotmányos érdek kell, hogy

fűződjön, mint ahhoz, hogy megadom-e a személyi azonosítót, ill. ügyvéddel nyújtom-e be a bírósági felülvizsgálati kérelmet, vagy sem.

Ugyanis azok a körülmények és szempontok, miszerint az alkalmazott törvények (amelyeket felsoroltam és megjelöltem) közjogilag alkotmányellenesek, ezért visszamenőleges hatállyal semmisek, jogszerűen soha nem is léteztek, nem válnak attól, sem azáltal jogszerűvé, hogy nem adtam meg a személyi azonosítót, sem pedig attól, hogy ügyvédi képviselet nélkül nyújtom be a bíróságnak a felülvizsgálati kérelmemet.

Mert ennek az az üzenete: ha a személyi azonosító, valamint ügyvédi képviselet nélkül nyújtom be a felülvizsgálati kérelmet, akkor már nem lesz probléma, de még csak szempont sem, hogy az egész választás olyan szabályok mentén bonyolódik le, amely szabály alkotmányos keretek között nem is létezik. Pedig egy jogszabály létezését, jogszerűségét nem lehet annak függvényévé tenni, hogy az a személy, aki ezt sérelmezi, megadta-e a személyi azonosítóját, ill. ügyvédi képviselettel nyújtotta-e be?

És míg erre nagy hangsúlyt fektetnek, addig senki sem törődik azokkal a szempontokkal, hogy pl. ügyvédi képviseletre (ügyvéd keresésére, megállapodásra, elkészítésre, benyújtásra) a három nap nagyon kevés.

Nagyon könnyű elméletben és papíron előírni ilyen abszurd feltételeket, miközben ennyi idő alatt lehetetlen ügyvédet keresni. Találni meg pláne.

És akkor ehhez a lehetetlen helyzethez hozzátehetjük azt a körülményt is, hogy míg ez a közjogilag alkotmányellenes törvény – alkotmányos jogokat sértő módon KÖTELEZŐEN előírja az ügyvédi részvételt, addig az ügyvédnek meg joga van eldönteni, hogy elvállal-e egy ügyet, vagy sem.

A törvényben nemcsak előírni kell az ügyvéd kötelező részvételét, de biztosítani is kellett volna annak alkalmazhatóságát, akár pl. egy ilyen helyzetben is. Könnyű valamit előírni, miközben a gyakorlatban működésképtelen. És akkor azért, mert egy törvényi előírás a gyakorlatban nem működik, az állampolgárt fosztják meg ezáltal az alkotmányos jogaitól és azok gyakorlásától. Ami megint csak felveti több alkotmányos jog sérelmét.

És ha ennek hiányában én nem tudok élni az alkotmányos jogaimmal, akkor azzal durván sérül az Alkotmány idézett pontjában foglalt alkotmányos követelmény. Úgy nem működik ez a jogkérdés, hogy (úgymond) egyik kézzel biztosítunk jogorvoslati jogot, majd a másik kézzel olyan szabályozást alkotunk, amely által az első kézzel adott joggal való élés lehetősége kiürül, ellehetetlenül. Alkotmányos szinten biztosítunk egy jogot, de alacsonyabb normával olyan feltételeket szabunk, hogy az állampolgár az alkotmányos jogával ne is tudjon élni. Vagyis ezzel és ezáltal a törvényalkotó súlyosan alkotmányellenes módon sérti és korlátozza a jóhiszemű joggyakorlás alkotmányos jogelvét. A tisztességes eljáráshoz fűződő alkotmányos jogokat. A rendeltetésszerű joggyakorlás alkotmányos alapelvet. A bírósághoz fordulás jogát. A védekezéshez való jogot. A jogorvoslathoz fűződő jogot. A jogbiztonságot. Az esélyegyenlőséget. A diszkrimináció tilalmát és mindezek által az emberi méltóságot.

A kötelező ügyvédi képviselet ugyanazt a korlátot eredményezi, mint a személyi azonosító megadásának a hiánya: ezen feltétel hiányában a jogsérelem reparálására nem kerülhet sor. Márpedig a jogsérelem orvoslásához erősebb alkotmányos érdek kell, hogy fűződjön, mint ahhoz, hogy megadom-e a személyi azonosítót, ill. ügyvéddel nyújtom-e be a bírósági felülvizsgálati kérelmet, vagy sem.

Mindezekén túlmenően szeretném felhívni a következőkre is a bíróság szíves figyelmét:

A törvényalkotó 2010 után futószalagon, nagyüzemi módra gyártotta úgymond az új törvényeket. Annyira sürgősek voltak ezek megalkotása az akkori új hatalom számára, hogy a

törvénygyárban semmilyen szempont nem működött. Sem a jogalkotás szabályainak az érvényre juttatása, sem a törvényi kodifikáció, sem az alkotmányosság. Ezen sorozatgyártás keretében tartozott annak idején – többek között – a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény, valamint a bírák jogállásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény is. Amely törvények a fent kifejtettek alapján ugyancsak abba a körbe tartoznak, amelyeket nem jogszerűen, nem a jogalkotás előírásainak megfelelően alkottak meg. Ugyanis ez a két törvény is pontosan ugyanolyan módon született meg – illetve jogszerűen nem született meg –, ahogy az alaptörvény sem, a 2013. évi választási eljárásról szóló törvény sem és az országgyűlési képviselők választásáról szóló 2011. évi CCIII. törvény sem. Következésképp ezen bírósági törvények sem jogszerűen létező normák. Mindezek alapján viszont az is megállapítható, hogyha ezek a normák sem léteznek, mivel ezeket sem jogszerűen alkották meg, akkor ezen, jogszerűen nem létező norma – a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény – nem is hozhatta létre a Kúriát, vagyis a Kúria, mint bírósági jogintézmény sem létezik jogszerűen. És mivel ez a törvény jogszerűen nem létezik, lévén a jogalkotás szabályainak a megkerülésével került megalkotásra, ezért a jogi létezésének a hiányából következően nem is helyezhette hatályon kívül a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvényt. És ezen törvény alapján továbbra is Legfelsőbb Bíróság létezik. Mindezek alapján tehát az is megállapítható, hogy a bíróság jogszerűen csak Legfelsőbb Bírósággént járhat el, Kúria elnevezéssel nem. Lévén a Kúriát, mint bírósági jogintézményt, jogszerű norma hiányában sosem hozta létre a törvényalkotó.

De ugyanezen szempontok mentén a bírák jogállásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény közjogi alkotmányellenessége is megállapítható, ezért ez a törvény is a hatálybalépésének időpontjára visszamenőleges hatállyal semmis. Tehát ez a törvény sem jött létre soha, jogszerű normaként. Vagyis ez a törvény sem létezett jogszerűen sosem. Ezért, ez alapján megállapítható, hogy ez a törvény – éppen a jogi létezésének a hiányából fakadóan – nem helyezte hatályon kívül a bírák jogállásáról szóló 1997. évi LXVII. törvényt, amely ezáltal jelenleg is jogfolytonosan joghatályos. És mivel ez az 1997. évi törvény a jelenleg joghatályos, ezért ez alapján kell eljárnia a Legfelsőbb Bíróság valamennyi bírójának.

A jogszabályoknak van egy hierarchiája, egy fontossági sorrendje: E szerint kell a normákat alkalmazni és figyelembe venni. A jogszabályokat fontossági sorrendben kell alkalmazni. És ebből a jogelvből nem kivétel a választási eljárás sem. Az Alkotmány, az alkotmányos értékek, az alkotmányos jogelvek a fontossági sorrend alapján a törvények felett állnak. És a hierarchia alapján előbb kell alkalmazni az Alkotmányt, az alkotmányos értékeket és jogelveket és csak utána a törvényeket. Különösen annak tükrében, hogy az is alkotmányos alapelv, hogy az alacsonyabb szintű jogszabály nem lehet ellentétes a magasabb szintűvel. Ez esetben a törvény ellentétes az Alkotmánnyal, az alkotmányos alapelvekkel. A létrejöttét, a kihirdetését és a tartalmát illetően egyaránt. Márpedig ez esetben a választójogi törvény alkotmányosértő módon várja el a személyi azonosító megadását, mint ahogy a kötelező jogi képviseletet is. Csakhogy az alkotmányos alapelvek alapján, az Alkotmánybíróság által megfogalmazott kritériumoknak és feltételeknek való meg nem felelése miatt a törvény – és ezáltal az eljáró szervek – nem kérhetik a személyi azonosítót, ennek hiányát nem kifogásolhatják meg és erre alapozva nem hozhatnak elutasító határozatot.

Mert ha mégis ez az elutasítás alapja, akkor maga az eljáró választási bizottság megy szembe azzal az Alkotmánnyal, az alkotmányos normákkal, értékekkel, alapelvekkel, amelyek rá nézve is kötelezők.

Ez utóbbi álláspontommal összefüggésben megjegyezném, hogy maga, ez a nemzeti mázzal leöntött választási bizottság ismeri el az indoklásában [19], hogy akkor sem bírálta volna el az indítványom érdemében, ha az általuk hiányol valamennyi formai szempontnak megfelelt volna a beadványom. Ami csak azt igazolja, hogy valójában ezek az állítólagos hiányosságok, amelyek a jogszabály jogi létezésének hiányából következően nem is hiányosságok, nem voltak releváns szempontok az érdemi elbírálás elutasításához.

Ez a nemzeti mázzal leöntött választási bizottság azzal érvel, ezen álláspontja alátámasztására, hogy egyrészt ez az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozik az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény értelmében, másrészt – indoklásuk szerint – a Ve.215.§.d.) pontja alapján érdemi vizsgálat nélkül kell elutasítani, ha az elbírálás nem tartozik egyik választási bizottság hatáskörébe sem. Az meg egyenesen nettó hülyeség, amikor a választási bizottság szerint a jogszabályok alaptörvénnyel való összhangjának vizsgálatáról beszél. Hiszen maga az alaptörvény sem létezik a fentiekben kifejtettek értelmében.

És igen, az is egy nagyfokú szakmai hozzá nem értésről árulkodik, hogy azt állítja ez a nemzeti mázzal leöntött választási bizottság, hogy a választási eljárás jogszerűségének helyreállítása – törvényességi és alkotmányossági szempontból egyaránt – nem a választási bizottság hatáskörébe tartozik. De még mennyire, hogy az ő hatáskörükbe tartozik. Az is, hogy a választás olyan szabályok alapján bonyolódjon le, amely szabályok alkotmányossági szempontból jogszerűek, jogszerűen lettek megalkotva és létrehozva és jogszerűen történt a kihirdetésük is.

Ennek kapcsán és ezzel összefüggésben felhívom az alkotmányjogi szempontból nem létező törvény alapján – tehát alkotmányos legitimitás és legalitás nélkül – működő Alkotmánybíróság figyelmét:

A fentiekben kifejtett jogalkotási hiányosságok körébe a felsorolt normákon túlmenően beletartozik az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény is, minek következtében az Alkotmánybíróság ezen törvény, mint közjogilag és alkotmányjogilag nem létező törvény alapján – lévén ezt sem a jogalkotás előírásainak megfelelően alkották meg – nincs abban az alkotmányjogi helyzetben, hogy egyáltalán működjön és eljárhasson. Ahhoz előbb ki kellene mondani, hogy az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény közjogi alkotmányellenessége miatt visszamenőleges hatállyal semmis, jogszerűen sosem jött létre, következésképp, nem is helyezhette hatályon kívül az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvényt. Ezért is, az Alkotmánybíróság csak ezen, 1989. évi törvény alapján járhatna el. Csakhogy a jelenlegi felállású Alkotmánybíróság nem – ismétlem: nem – az 1989. évi XXXII. törvény alapján működik, ezért, amíg a működése nem felel meg ezen törvénynek, nem is járhat el. Ezt meghaladóan azok a személyek sem alkotmánybírók, akik alkotmánybírói talárban tündökölnék, mert őket sem az Alkotmány és nem az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény alapján választották meg őket, ezért nekik nincs alkotmányos, sem legitim alkotmánybírói mandátumuk, minek következtében ők egyikük sem alkotmánybíró. Ezért ebbéli minőségükben alkotmányos keretek között semmiféle eljárási jogosultságuk sincs.

Ha a választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény a jogalkotás megkerülése és mellőzése miatti, közjogi alkotmányellenességére tekintettel nem létezik, visszamenőleges hatállyal semmis, márpedig az, akkor ezen nem létező norma egyetlen egy pontja sem létezik, ideértve a választási bizottság által hivatkozott 215.§.-t is, amely ugyancsak nem létezik a törvény egészével együtt. Következésképp, a klauzula nem létezése következtében nem képezheti olyan hivatkozás alapját sem, mely szerint érdemi vizsgálat nélkül kell elutasítani, lévén, maga a klauzula sem létezik.

Összességében – jogi álláspontom szerint – a választási szerveknek, a bíróságoknak is, és az Alkotmánybíróságnak is kötelességük az eljárás során, legalábbis, ha ezen a téren kétség merül fel, vagy jogvita tárgyát képezi, az alkalmazott norma jogi létezését is érdemben és tartalmilag vizsgálni. Ugyanis alkotmányos keretek között nem lehet semmiféle eljárást, hivatkozást, döntést alapozni olyan szabályokra, ahol maga a szabály sem létezik jogszerű keretek között. És nem passzolható tovább ez a jogkérdés, mert akkor ez azt jelenti, hogy – függetlenül a jogszabály jogi létezésének hiányától – az adott szerv továbbra is úgy alkalmazza a normát, mintha az létezne, sőt: jogszerűen létezne. Igenis legitim kérdés az, hogy maga az alkalmazni kívánt törvény létezik-e? Ezért is, ennek vizsgálatával kell kezdeni. És ha az Alkotmánybíróság ezen normák bármelyikét

akarja alkalmazni, érvelése, hivatkozása alapjául felhozni, akkor előbb hitelt érdemlő és perdöntő módon, alkotmányjogilag bizonyítani kell, hogy az általa alkalmazott norma jogszerűen létezik. De az Alkotmánybíróság ilyen nem tud bizonyítani, lévén, az olyan norma, amelyik a zárószavazás keretében történt érdemi és koncepcionális módosítások következtében más tartalommal került végszavazásra, mint amilyen tartalommal végigment a törvényalkotás folyamatán és végszavazásra került (volna), nem lehet jogszerűen létező norma. Úgy meg főleg nem, ha olyan személy írta alá és hirdette ki köztársasági elnöki minőségében, amely személy megválasztása a jogszerűen nem létező alaptörvényen alapul. Legitim és legális köztársasági elnököt, csak legitim Alkotmány alapján lehet választani. Mivel az alaptörvényt jogszerűen sosem alkották meg, ezért az nem legitim, soha nem is létezett, következésképp, az ez alapján megválasztott Áder János sosem volt alkotmányos keretek között köztársasági elnök. Ezért is, jogszerűen a választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvényt nem is hirdethette ki.

Szeretném hangsúlyozottan kiemelni és aláhúzni, hogy pl. közjogi alkotmányellenesség, vagy éppen a jogalkotás szabályainak be nem tartása miatt – amelynek megállapításához nem feltétlen kell az Alkotmánybíróság, lévén (úgymond) a normának nem tartalmi, hanem jogalkotási, jogtechnikai technikai hiányosságai vannak, amire tekintettel nem jogszabály – az adott norma nem alkalmazható, nem vehető figyelembe és nem képezhet hivatkozási alapot semmilyen eljárásban.

Ahhoz, hogy egy norma alkalmazható és hatályos norma legyen, nem elég az és annyi, hogy az Országgyűlés megszavazza, a köztársasági elnök kihirdeti és a Magyar Közlönyben megjelenik. Ettől és ennyitől még nem lesz hatályos norma az a jogszabály(tervezet). Ugyanis ahhoz, hogy egy jogszabály(tervezet) jogszerűen létező normává váljon, alapvető alkotmányossági követelmény, hogy a jogszabály alkotás minden szempontja és paramétere az utolsó szempontig érvényesüljön. Ha a jogalkotási alkotmányos követelményei akár csak egyetlen egy körülmény tekintetében nem teljesülnek, akkor az a jogszabály – alkotmányjogi keretek között – akkor sem válik hatályos jogszabállyá, ha egyébként minden más, egyéb feltételnek megfelel. Amely feltételeket nem lehet sem kiterjeszteni, sem szűkíteni semmilyen aktuálpolitikai szempontok és érdekek mentén. A jogalkotás hiányosságait sem az államelnöki szignó, sem a közlönybeli megjelenés nem pótolja és nem is helyettesíti.

A teljesség igénye nélkül, hogy néhány példával érzékeltessem: pl. amikor a norma hatálybalépése visszamenőleges hatállyal történik, akkor az a norma közjogilag alkotmányellenes. Függetlenül attól, hogy az Alkotmánybíróság állást foglalt-e a kérdésben, vagy sem. Ennek eldöntése igazából nem igényel alkotmánybírósági kontrollt, mert ezt anélkül is meg lehet ítélni. És ehhez még csak alkotmánybírónak, alkotmányjogásznak sem kell lenni. Vagy mondjuk, amikor a kihirdetést követő nap hatályba lép a norma. 2010. május 14.-e óta nagyon sok ilyen törvény született. Ez esetben pedig a felkészülési idő hiánya miatt alkotmányellenes a norma közjogi szempontból. Ez is megállapítható minden alkotmánybírósági kontroll nélkül is. De említhetném azt a fidesz érában nagyon gyakori, már-már rendszerszintű közjogi alkotmánysértést, amikor a törvényalkotó zárószavazás előtt érdemben átírja az egész normaszöveget. Nagyon sok törvény esetében azon szöveget illetően, amelyről parlamenti napirend és vita volt, szavazásra egyáltalán nem került. Amely normaszövegről meg szavaztak, azon normaszövegek viszont – tartalmi tekintetben - nem voltak parlamenti vita, parlamenti napirend tárgyai. Ilyen pl., sok egyéb normával egyetemben az összes, ebben a beadványban említett törvény is.

De a közjogi alkotmányellenesség sok más egyéb szempontból is megítélhető. Ilyen más egyéb szempont pl. az, amikor a kormány elvonja az Országgyűlés hatáskörét és kormányrendeletben szabályoz olyan jogkérdést, jogterületet, amelyet kizárólag csak törvényi szintű normában lehetne szabályozni. (Pl. a kormányhivatalok és a járási hivatalok. Vagy az Államkincstár. De említhetném a TEK-ert, vagy éppen az Operatív Törzset. Valamennyi esetében törvényi szintű

szabályozás kellett volna a jogintézmény létrejöttéhez, működtetéséhez, de mindegyik esetben csak kormányrendeletek vannak. Ezért is, a törvényi szabályozás hiányából következően ezek a jogintézmények jogszerűen nem léteznek. És sosem léteztek.) Ezen, vagy az ilyen és ehhez hasonló közjogi alkotmányellenesség megállapításához nem kell semmilyen különleges vizsgálat, ezek egy egyszerű, kvázi jogtechnikai vizsgálattal megállapíthatók. Ezek ugyanis nem értelmezési kérdések tárgyát képezik. Ezeket nem lehet másképp értelmezni.

Ezért is, álláspontom szerint, mivel a jogszabályok jogi létezésének hiánya a jogalkotási szabályrendszer megsértésével valósult meg, amit jogtechnikai vizsgálattal is érdemben meg lehet állapítani, ezért nem szükséges ehhez Alkotmánybíróság. Márcsak azért sem, mert az Alkotmánybíróság, ha egyébként jogszerűen működne és az eljárási jogosultságuk mögött is lenne alkotmányos felhatalmazó norma, akkor és csak akkor járhatna el, ha a vizsgálatra szánt jogszabály egyébként, a megalkotását tekintve jogszerűen létezik. De esetünkben a vitatott normák, hatályos jogszabályként nem léteznek és sosem léteztek. Ezért is, az Alkotmánybíróság, ha akarna is, akkor sem tudna vizsgálni olyan normát, amely norma joghatályos jogszabályként, jogszerűen nem létezik és sosem létezett. Mert ez esetben igazából nem a norma alkotmányossága a vizsgálandó kérdés, hanem annak jogi létezése, ill. a hiánya. Ezért és erre tekintettel – bár szándékom továbbmenni az Alkotmánybírósághoz – valójában az Alkotmánybíróságnak sincs ebben a jogkérdésben vizsgálati lehetősége. Ami jogilag nem létezik és sosem létezett, az nem tudja vizsgálni. Egyszerűen nem tud ilyen jogi helyzetbe kerülni. Ezért is állítom, hogy a jogszabályként alkalmazni kívánt normák jogi létezését, jogtechnikai vizsgálat keretében igenis jogosult és egyben köteles is az eljáró szerv is már az eljárásának vizsgálatává tenni, legyen szó akár a választási szervekről, akár a bíróságokról. Feltéve, hogy akár a választási szerveknek, akár a bíróságoknak van alkotmányos felhatalmazó normájuk arra, hogy jogszerűen léteznek egyáltalán, hogy jogszerűen működhetnek, ill. eljárhatnak. És ennek tisztázása megkerülhetetlen előkérdés minden eljárás keretében. Amíg nem tisztázott, hogy az adott szerv – akár választási, akár bírósági – jogszerűen létezik-e, hogy jogszerűen működik-e, addig nincs semmilyen eljárási jogosultságuk.

Az alkalmazott jogszabály jogi létezésének hiánya – álláspontom szerint – megkerülhetetlen tényező és követelmény bármely eljárás, így a választási eljárás részeként egyaránt. A jogszerűség iránti követelmény ezt elvárja. Nem lehet arra várni, hogy majd valamikor valaki ezt megállapítja, de addig úgy használjuk a normát, mintha a világ legtermészetesebb módján létezne és jogszerűen létezne. Ugyanis, ha ez a hozzáállás és amíg a jogszabály jogi létezésének a hiányát valamely szerv ki nem mondja, addig az adott normát jogszerűen létező jogszabályként alkalmazzuk, akkor az ilyen jogszerűen nemlétező norma alkalmazásával az alkalmazó szerv a norma jogellenes állapotát legalizálja és legitimizálja. Valamint ezzel gyakorlatilag azt is deklarálja, hogy a jogrendszer egészéből kizárja a jogalkotás szabályrendszerét, mintha az nem is létezne.

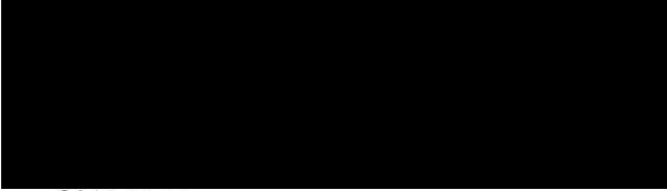
Egy eljárásban, bármely eljárásban – beleértve a választási, a bírósági és az alkotmánybírósági eljárásokat is – alapvető alkotmányos követelmény, hogy az eljárás annak minden szakaszában és minden pontján maradéktalanul jogszerű legyen. Ehhez nem elég az és annyi, hogy az adott, vitás jogkérdést az alkalmazott jogszabályhoz viszonyítjuk és ezen jogszabály alapján elbíráljuk, eldöntjük a vitás jogkérdést. Megkerülhetetlen a jogvita helyes eldöntése szempontjából, hogy az ügyben alkalmazandó jogszabály joghatályos-e, jogszerűen létezik-e? Mint ahogy azt sem lehet megkerülni, hogy az adott jogkérdés eldöntésére jogosult szerv, szervezet, intézmény létezése, működése mögött van-e alkotmányos felhatalmazó norma? Vagyis az adott jogkérdés eldöntésére jogosult szerv – alkotmányjogi szempontból – jogszerűen létezik-e, jogszerűen működik-e? *Nemcsak a jogszabályoknak és az állami szervek működésének kell szigorúan összhangban lenniük az Alkotmánnyal*

A jogállamiság és jogbiztonság elvéből fakadnak az eljárási garanciák. Ezek alapvető jelentőségűek az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatósága szempontjából. Csak a

formalizált eljárás szabályainak követésével keletkezhet érvényes jogszabály, csak az eljárási normák betartásával működik alkotmányosan a jogszolgáltatás.

A demokratikus jogállam feltételezi továbbá a demokratikusan elfogadott eljárási szabályokat, illetve az azoknak megfelelő döntéshozatalt. Az alkotmányos demokrácia összetett rendszer, melyben részletes eljárási szabályok rendezik több szerv - olykor folyamatos - együttműködését. A szervek együttműködését, tevékenységük kölcsönös ellenőrzését biztosító szabályok azért jelentősek, mert az eljárás eredményének - a döntésnek - a demokratikus legitimitását az eljárási szabályok megléte, továbbá feltétlen és maradéktalan betartása biztosítja. Az alkotmányos jelentőségű eljárási szabályok megsértése formailag érvénytelen (közjogi érvénytelenség) és illegitim döntést eredményez. Az Alkotmányra visszavezethető eljárási szabályok sérelmével meghozott döntésnek nincs sem alkotmányos legalitása, sem demokratikus legitimitása. (ABH 2003, 647.)

Ez a fajta hozzáállás jogilag egészen elképesztő és döbbenetes. A jogalkotásnak is vannak szabályai, amelyek épp a jogszabályok jogszerűségére, jogszerű létezésére vonatkozóan adnak útmutatást. De ezen szabályrendszereket azzal, hogy magának a jogszabálynak a jogi létezését, vagy éppen annak hiányát nem tesszük vizsgálat tárgyává, magát a jogalkotás szabályrendszerét tagadjuk meg, zárjuk ki a jogrendszer egészéből. Márpedig ilyen nem lehet tenni jogszerű keretek között. A lépcsőfokokat végig kell járni, nem lehet rögtön a harmadik, negyedik, ötödik, vagy éppen a hatodik lépcsőfokkal kezdeni. Az első lépcsőfokra kell először rálépni és utána a lépcsőfokokat egyesével kell venni. Tehát nem onnan kell kezdeni, hogy a jogszabály van, létezik és kész. Nem! Onnan kell kezdeni, hogy a jogszabály jogszerűen létezik-e, valamint az eljáró szerveknek van-e jogszerű működési joguk, legitimációjuk és legalitásuk. Van-e mögöttük, jogszerű, alkotmányos felhatalmazó norma. Ezek az első lépcsőfokok és ezeket kell először végigjárni.

2012.03.19.

